

Erstatningsnævnet Årsberetning 2017

**Erstatningsnævnet
Toldboden 2, 8800 Viborg
Telefon 33 92 33 34
erstatningsnaevnet@erstatningsnaevnet.dk
www.erstatningsnaevnet.dk**

1	Indledning	4
2	Lovgrundlaget og nævnets sammensætning	5
3	Sekretariatet og sekretariatets arbejde	5
4	Talmæssige oplysninger vedrørende 2017, sagsbehandlingstid og nye sagsgange	7
5	Opfyldelse af resultatmålene for 2017	9
6	Hvad betaler nævnet erstatning for?	9
7	Konkrete afgørelser fra nævnet	10
	7.1 Indledning	10
	7.2 Offererstatningslovens § 1 – lovens område	10
	7.2.1 Nævnets stillingtagen til om skaden skyldes en overtrædelse af straffeloven	10
	7.2.2 Personskade	11
	7.2.3 Direkte og indirekte skadelidte	11
	7.2.4 Årsagssammenhæng og påregnelighed	12
	7.2.5 Straffelovsovertrædelser begået i udlandet	13
	7.2.6 Lovlig privat anholdelse og forhindring af strafbare handlinger	14
	7.2.7 Tingsskade og formueskade	14
	7.3 Offererstatningslovens § 6 a – almindelige erstatningsretlige regler	15
	7.3.1 Nedsættelse eller bortfald på grund af egen skyld eller accept af risiko	15
	7.3.2 Den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt	17
	7.4 Offererstatningslovens § 7 – dækning fra anden side	17
	7.5 Offererstatningslovens § 10 – politianmeldelse mv.	18
	7.5.1 For sen eller manglende politianmeldelse	18
	7.5.2 Manglende medvirken til politiets opklaring af sagen	19
	7.5.3 Krav ikke gjort gældende i retten under straffesagen	19
	7.6 Offererstatningslovens §§ 1 og 10 - plejepersonales mv. tilskadekomst i arbejdstiden	21
	7.6.1 Offererstatningslovens § 10	22
	7.6.2 Offererstatningslovens § 1	23
	7.7 Offererstatningslovens § 11 a - retskrav	24
	7.8 Offererstatningslovens § 13 – 2-årsfristen	25
	7.9 Offererstatningslovens § 14, stk. 1 – sagens oplysning for nævnet	27
	7.10 Offererstatningslovens § 15, stk. 2 – advokatudgifter mv.	27
	7.11 Offererstatningslovens § 17 – regres	28
	7.12 Offererstatningslovens § 18 – tilbagebetaling til nævnet	28
	7.13 Erstatningsansvarslovens § 1 - personskadeerstatning	28
	7.13.1 Helbredelsesudgifter	28
	7.13.2 "Andet tab"	29
	7.14 Erstatningsansvarslovens § 1 a – fremtidige helbredelsesudgifter	30
	7.15 Erstatningsansvarslovens § 2 – tabt arbejdsfortjeneste	30
	7.16 Erstatningsansvarslovens § 3 – svie og smerte	30

7.17 Erstatningsansvarslovens § 4 – varigt mén.....	30
7.18 Erstatningsansvarslovens § 5 - erhvervsevnetab	31
7.1 8.1 Erstatning for erhvervsevnetab – varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde.....	31
7.19 Erstatningsansvarslovens §§ 6-7 – fastsættelse af erhvervsevnetabserstatning	32
7.19.1 Fastsættelse af årsløn	32
7.20 Erstatningsansvarslovens §§ 12-14 – begravelsesudgifter og tab af forsørger	34
7.21 Erstatningsansvarslovens § 14 a – overgangsbeløb	34
7.22 Erstatningsansvarslovens § 16 – renter	35
7.23 Erstatningsansvarslovens § 18 – overførelse mv. af krav	36
7.24 Erstatningsansvarslovens § 24 – almindelig lempelsesregel	36
7.25 Erstatningsansvarslovens § 26 – tortgodtgørelse og krænkelsesgodtgørelse	36
7.25.1 Frihedsberøvelse	36
7.25.2 Forbrydelser mod kønssædeligheden mv.....	36
7.25.3 Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3 – krænkelsesgodtgørelse	40
7.26 Erstatningsansvarslovens § 26 a – godtgørelse til efterladte.....	41
7.27 Forældelse/præklusion	44
BILAG 1 – Oversigt over forekomsten af de enkelte straffelovsovertrædelser i 2017-2015	45
BILAG 2 – Oversigt over tilkendte erstatninger mv. i 2017-2015 fordelt på erstatningsposter.....	46
BILAG 3 – Oplysninger om tilkendelser og afslag i 2017	48
BILAG 4 – Oplysninger om afslagsgrunde i 2017	49

1 INDLEDNING

Efter Erstatningsnævnets forretningsorden skal nævnet hvert år inden den 1. juli afgive en beretning til justitsministeren om nævnets virksomhed i det foregående år. Beretningen skal offentliggøres.

Hermed foreligger beretningen for 2017. Beretningen redegør som i tidligere år for nævnets sammensætning samt nævnets og sekretariatets arbejde i løbet af beretningsåret. Beretningen indeholder desuden resumé af en række konkrete afgørelser fra nævnet til belysning af nævnets praksis ved administrationen af Lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser – i det følgende offererstatningsloven.

Det er Erstatningsnævnets håb, at beretningen kan medvirke til at udbrede kendskabet til offererstatningsloven og til, hvordan den administreres.

På www.erstatningsnaevnet.dk er denne årsberetning – ligesom årsberetningerne for 1999-2016 – tilgængelig. På hjemmesiden findes i øvrigt en del andet materiale om nævnet.

Viborg, den 25-06-2018

John Lundum
Nævnetsformand

2 LOVGRUNDLAGET OG NÆVNETS SAMMENSÆTNING

Erstatningsnævnet blev etableret i 1976. Nævnet træffer afgørelser vedrørende ansøgninger om erstatning i henhold til offererstatningsloven, nu lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18-11-2014 med senere ændringer.

Erstatningsnævnet har haft følgende sammensætning i 2017:

- ❖ Landsdommer Sanne Kolmos (formand) frem til den 31-03-2017
- ❖ Landsdommer John Lundum (formand) fra den 01-04-2017
- ❖ Landsdommer Anne Thalbitzer (næstformand)
- ❖ Landsdommer Elisabeth Mejnertz (næstformand) fra den 15-07-2017
- ❖ Ankechef i Ankestyrelsen Merete Pantmann (efter indstilling fra social- og integrationsministeren, nu børne- og socialministeren)
- ❖ Ankechef i Ankestyrelsen Lisbet Jensen (efter indstilling fra social- og integrationsministeren, nu børne- og socialministeren)
- ❖ Ankechef i Ankestyrelsen Erling Brandstrup (efter indstilling fra børne- og socialministeren) fra den 15-07-2017
- ❖ Advokat Christina Steen (efter indstilling fra Advokatrådet)
- ❖ Advokat Peter Trudsø (efter indstilling fra Advokatrådet) frem til den 14-09-2017
- ❖ Advokat Sysette Vinding Kruse (efter indstilling fra Advokatrådet) fra den 15-07-2017
- ❖ Advokat Malou Ehmer (efter indstilling fra Advokatrådet) fra den 15-09-2017
- ❖ Advokat Charlotte Løfberg (efter indstilling fra Advokatrådet) fra den 15-09-2017 som suppleant for advokat Malou Ehmer

Landsdommer Dorte Jensen er stedfortræder for landsdommer John Lundum, landsdommer Peter Buhl er stedfortræder for landsdommer Anne Thalbitzer, og landsdommer Michael Ellehauge er stedfortræder for landsdommer Elisabeth Mejnertz. Ankechef i Ankestyrelsen Lise Gry Beder er stedfortræder for ankechef Merete Pantmann, chefkonsulent i Ankestyrelsen Niels-Henrik Dam har været stedfortræder for ankechef Lisbet Jensen og ankechef Lone Lidforss Reuter Strömngren er stedfortræder for ankechef Erling Brandstrup. Endelig er advokat Anders Munk Zacho stedfortræder for advokat Christina Steen, advokat Mads Krøger Pramming er stedfortræder for Sysette Vinding Kruse, advokat Charlotte Løfberg er stedfortræder for Malou Ehmer, og advokat Karen-Margrethe Schebye har været stedfortræder for advokat Peter Trudsø.

Nævnet har i 2017 afholdt 9 møder, hvorunder der er behandlet omkring 110 sager. Nævnets medlemmer har herudover modtaget ca. 324 sager i cirkulation, jf. afsnit 3 nedenfor.

3 SEKRETARIATET OG SEKRETARIATETS ARBEJDE

Civilstyrelsen, der er en styrelse under Justitsministeriet, yder sekretariatsbistand til Erstatningsnævnet.

Erstatningsnævnets sekretariat sørger for sagernes forberedelse, herunder i fornødent omfang udarbejdelse af et resumé af sagen og en indstilling til nævnet om sagens afgørelse. Når en sagsbehandler har udarbejdet en indstilling, forelægges sagen som oftest for en overreferent, som kan være sekretariatschefen, souschefen, en specialkonsulent eller en erfaren fuldmægtig. Herefter vurderes sagen af nævnet enten ved cirkulation af resuméet og indstillingen blandt nævnets medlemmer eller på et møde.

I henhold til forretningsordenen kan visse sagstyper afgøres af formandskabet alene uden forelæggelse for nævn. En række sager kan desuden afgøres af sekretariatet alene uden forelæggelse for formandskabet eller nævnet. Hovedparten af nævnets sager afgøres enten på sekretariatskompetence uden forelæggelse for nævn eller formand eller på formandskompetence uden forelæggelse for nævn.

Som led i processen med udflytningen af Civilstyrelsen fra København til Viborg har sekretariatet i første halvdel af 2017 fortsat haft medarbejdere både i de nye lokaler på Toldboden i Viborg og de hidtidige lokaler i Adelgade i København¹. I denne del af året har der fortsat været rejseaktivitet for såvel medarbejdere som ledelse, som på skift har været i henholdsvis Adelgade og på Toldboden i forbindelse med både oplæring af nye medarbejdere og ledelsesmæssige opgaver.

Sekretariatet har til og med oktober 2017 været ledet af Christian Højgaard. Pr. 01-12-2017 overtog daværende souschef Louise Ingerslev Andersen stillingen som sekretariatschef. Daværende specialkonsulent Jeanett Palmann Jensen blev ligeledes pr. 01-12-2017 udnævnt til souschef.

Sekretariatet har i 2017 været bemanded med 11 fuldmægtige og en specialkonsulent, hvoraf en fuldmægtig har udgjort en midlertidig opnormering. I løbet af beretningsåret er der i sekretariatet startet 11 nye fuldmægtige, mens der er fratrådt 13 fuldmægtige (hvoraf to har været udlånt fra Justitsministeriets departement), en specialkonsulent, en souschef (efter dobbelt bemanning med udgangspunkt i Adelgade og på Toldboden) og en sekretariatschef.

Da Erstatningsnævnets sekretariat organisatorisk udgør en enhed under Civilstyrelsen, har sekretariatet ikke nogen særskilt bevilling. Oplysninger om Erstatningsnævnets økonomiske forhold i 2017 skal derfor søges i Civilstyrelsens årsrapport for dette år.

Overtandlæge, lic. odont. Troels B. Folkmar, Aarhus Universitetshospital, og overtandlæge Birgitte Sindrup fra Slagelse Kommune Tandpleje har været tilknyttet nævnet som tandlægekonsulenter. Herudover har nævnet indgået aftaler med speciallæge i neurologi (overlæge Claus Madsen, Odense Universitetshospital) om konsulentbistand i konkrete sager, hvor nævnet har behov for en lægelig vurdering af for eksempel årsagssammenhængen mellem ansøgers tilskadekomst ved en straffelovsovertrædelse og ansøgers helbredstilstand.

¹ Civilstyrelsen har fra den 01-06-2017 været samlet i Viborg.

4 TALMÆSSIGE OPLYSNINGER VEDRØRENDE 2017

Erstatningsnævnet har i 2017 modtaget i alt 2.319 nye sager (nye ansøgninger) mod 2.416 nye sager i 2016 og 2.549 nye sager i 2015.

Tabellen nedenfor viser udviklingen i antallet af nye sager i årene 2013-2017:

	2013	2014	2015	2016	2017
Modtagne ansøgninger	2.711	2.913	2.549	2.416	2.319

Erstatningsnævnet kan i den forbindelse mere generelt oplyse, at når nævnet modtager en ansøgning om erstatning fra et offer, opretter nævnet en konkret sag vedrørende den pågældende ansøgning. Nævnet behandler herefter den fremsendte ansøgning og tager stilling til de krav, der er indeholdt i ansøgningen, herunder om der skal ske en hel eller delvis tilkendelse af det ansøgte, om der skal tilvejebringes yderligere dokumentation, eller om der skal gives afslag på erstatning. Når nævnet har truffet endelig afgørelse vedrørende de fremsendte krav, afsluttes sagen i nævnet. Såfremt offeret efterfølgende vender tilbage i sagen med nye krav, åbner nævnet sagen på ny og træffer en ny afgørelse. Dette kan i de alvorligere sager gentage sig adskillige gange. Om nye sagsgange, se nedenfor.

I 2017 traf Erstatningsnævnet i alt 2.727 afgørelser mod 3.662 afgørelser i 2016.

Opgørelsen over antallet af afgørelser er baseret på antallet af udgående breve, der statistisk er registreret som en afgørelse. De enkelte registrerede afgørelser indeholder imidlertid ofte afgørelser vedrørende flere forskellige krav, herunder krav, der kan være fremsat på forskellige tidspunkter. En afgørelse kan således f.eks. bestå af tilkendelse af erstatning for udgifter til transport hjem fra sygehuset på skadesdagen, anmodning om dokumentation for sygeperiode til brug for vurdering af et fremsat krav om godtgørelse for svie og smerte, anmodning om dokumentation for et fremsat krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og et (foreløbigt) afslag på erstatning for ødelagt tøj (henvisning til forsikring).

Nævnet har i 2017 tilkendt erstatning og godtgørelse med i alt ca. 91,6 mio. kr. ekskl. renter. Hertil kommer gebyrer til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, honorarer for lægeerklæringer mv. med i alt ca. 2 mio. kr. Tilsammen ca. 93,6 mio. kr.

Som bilag 2 til årsberetningen er vedhæftet en oversigt, der viser fordelingen af de tilkendte erstatninger mv. fra staten i 2017 fordelt på de enkelte erstatningsposter.

I 2016 tilkendte nævnet ca. 116,9 mio. kr. i erstatning og godtgørelse. Hertil kom gebyrer, honorarer mv., i alt ca. 2,5 mio. kr., og dermed en samlet udbetaling på ca. 119,4 mio. kr.

Erstatningsbeløbene udbetales ikke direkte fra Erstatningsnævnet, men udbetales efter nævnets anvisning af politiet det sted, hvor straffelovsovertrædelsen blev anmeldt. Det er endvidere politiet, der efterfølgende, i det omfang det er muligt, inddriver de udbetalte erstatninger hos gerningsmanden.

Erstatningsnævnet har ikke adgang til oplysninger om, i hvilket omfang det i medfør af offererstatningslovens § 17 lykkes at inddrive de tilkendte erstatninger fra skadevolderne. Der henvises i den forbindelse til årsberetningen for 2011, pkt. 4.

Sagsbehandlingstid

Der har i 2017 som i tidligere år kunnet konstateres en stigning i både den generelle sagsbehandlingstid og i antallet af verserende sager til behandling ved Erstatningsnævnet.

Nævnet har i beretningsåret løbende iværksat en række tiltag med henblik på at nedbringe sagsbehandlingstiden. Som eksempel kan nævnes, at nævn og sekretariat har indført en øget mulighed for intern mundtlig forlæggelse af sagerne og en mere fleksibel proces i samarbejdet mellem sekretariat, formandskab og nævn. Et andet eksempel er, at medarbejderne i sekretariatet fra sommeren 2017 er yderligere opdelt i mindre grupper, der behandler afgrænsede sagstyper. Dette giver en god synergieffekt i sagsbehandlingen, en højere faglighed og en bedre mulighed for at samle flere sagskridt hos den enkelte sagsbehandler.

I foråret 2018 er der af Civilstyrelsen og Justitsministeriet igangsat dels et bunkebekæmpelsesprojekt, hvorved sekretariatet er tilført yderligere ressourcer, og dels en analyse af offererstatningssager. Disse initiativer forventes på sigt at medføre en markant nedbringelse af sagsbehandlingstiden i nævnet.

Nye sagsgange

Nævnet har fra sommeren 2017 haft fokus på, at der både i nye sager og ved genoptagelsesansøgninger foretages en øget screening og derved en grundigere indledende vurdering af, om der kan træffes (del-)afgørelse på det foreliggende grundlag.

Som det fremgår nedenfor, blev der i 2017 i 50 % af nævnets førstegangsaftagelser truffet afgørelse inden for 42 dage.

I forhold til genoptagelsesansøgninger har nævnet ændret sagsgangen, således at nævnet så vidt muligt umiddelbart efter modtagelsen af anmodningen foretager en vurdering af, om anmodningen og de heri indeholdte oplysninger giver anledning til at genoptage sagen. Hvis nævnet vurderer, at der er grundlag for at genoptage sagen, tager nævnet samtidig stilling til, om nævnet kan træffe afgørelse i sagen på baggrund af de indkomne oplysninger. I tilfælde af, at sagen genoptages, uden at der samtidig træffes materiel afgørelse, orienteres ansøgeren om, at sagen er genoptaget, og om den forventede sagsbehandlingstid.

Nævnet har i foråret 2018 ændret sagsgangen yderligere, således at nævnet i tilfælde, hvor der i anledning af en ansøgning er behov for yderligere dokumentation, som udgangspunkt giver ansøgeren en frist for indsendelse af de pågældende oplysninger. Nævnet oplyser samtidig ansøgeren om, at nævnet, hvis nævnet ikke modtager de omhandlede oplysninger, efter fristens udløb vil træffe afgørelse på baggrund af de foreliggende oplysninger jf. offererstatningslovens § 14.

Derved afsluttes sagen ikke men forbliver åben med en erindring hos den pågældende sagsbehandler, og sagen eller den del af sagen, som vedrører den udbedte dokumentation, afgøres efter fristens udløb.

5 OPFYLDELSE AF RESULTATMÅLENE FOR 2017

I Civilstyrelsens mål- og resultatplan for 2017 indgår følgende mål for behandlingen af sager om offererstatning:

- Der træffes 3.850 afgørelser i offererstatningssagerne.
- Der træffes 1. afgørelse i halvdelen af sagerne om offererstatning inden for 50 dage.

Kun det ene af disse mål blev opfyldt i 2017, idet der blev truffet 2.727 afgørelser, og der blev i halvdelen af sagerne truffet første afgørelse inden for 42 dage.

6 HVAD BETALER NÆVNET ERSTATNING FOR?

Erstatningsnævnet betaler erstatning for personskade som følge af overtrædelser af straffeloven og overtrædelser af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning², for visse afgrænsede personlige ejendele, der er blevet skadet, samt for mindre kontantbeløb, som mistes i forbindelse med personskade opstået ved en straffelovsovertrædelse.

Nævnet betaler ikke i øvrigt erstatning for tingsskade, medmindre straffelovsovertrædelser er begået af en person, der er omfattet af den personkreds, der er nævnt i offererstatningslovens § 3, som hovedsageligt omfatter personer, der er tvangsanbragt i institutioner under Kriminalforsorgen. Nævnet betaler ikke erstatning i forbindelse

² I medfør af lov nr. 112 af 03-02-2012 omfatter offererstatningsloven også overtrædelser af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, idet den tidligere bestemmelse i straffelovens § 265 om overtrædelse af tilhold er overført til lov nr. 112 af 03-02-2012. Lovændringen trådte i kraft den 01-03-2012.

Hvor der i det følgende henvises til offererstatningslovens betingelse om, at der skal være tale om en overtrædelse af straffeloven eller af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, vil der for overskuelighedens skyld alene blive henvist til straffeloven, medmindre det konkret er relevant at sondre mellem straffeloven og lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Det ændrer selvsagt ikke på, at overtrædelse af begge love i samme omfang kan berettige til erstatning og godtgørelse.

med færdselsforseelser, overtrædelse af ordensbekendtgørelsen eller andre lovovertrædelser, der ikke er omfattet af straffeloven.

I det omfang ansøgerens krav betales af skadevolderen eller arbejdsskadesikringen, betaler nævnet ikke erstatning. Dette følger direkte af bestemmelserne i offererstatningslovens § 7, stk. 1, arbejdsskadesikringslovens § 77 og erstatningsansvarslovens § 30. Nævnet betaler heller ikke erstatning for konkrete udgifter, f.eks. helbredelsesudgifter og udgifter som følge af beskadiget beklædning, hvis disse udgifter dækkes af ansøgerens forsikringsselskab eller andre, jf. herved offererstatningslovens § 7, stk. 1.

I øvrigt betaler nævnet erstatning efter dansk rets almindelige regler. Det betyder blandt andet, at erstatningen udmåles efter reglerne i erstatningsansvarsloven, og at nævnet har mulighed for at nedsætte erstatningen eller helt lade den bortfalde, hvis ansøgeren har udvist egen skyld, der berettiger til det. Se pkt. 7.3.1 om nævnets praksis i sager om nedsættelse på grund af egen skyld eller accept af risiko.

7 KONKRETE AFGØRELSER FRA NÆVNET

7.1 INDLEDNING

I det følgende fremgår generelle bemærkninger om nævnets praksis samt referater af afgørelser, som nævnet har fundet af mere almen eller principiel betydning. Som påpeget i tidligere årsberetninger kan der ved en sådan gennemgang af udvalgte sager ikke være tale om noget repræsentativt udsnit af de flere tusinde sager, som nævnet har truffet afgørelse i 2017.

For yderligere belysning af reglerne i offererstatningsloven og af Erstatningsnævnets praksis kan der f.eks. henvises til nævnets tidligere årsberetninger, der – for så vidt angår beretningerne for 1999-2016 – findes på nævnets hjemmeside, samt til "Offererstatningsloven med kommentarer", 1. udg., 2005, af Gerd Sinding og Michael Lerche.

7.2 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 1 – LOVENS OMRÅDE

7.2.1 Nævnets stillingtagen til om skaden skyldes en overtrædelse af straffeloven

Hvis det ved dom er fastslået, at tilskadekomsten er sket ved en straffelovsovertrædelse, lægger nævnet selvsagt dette til grund.

Hvis det ikke er afgjort ved dom, om skaden er sket som følge af en straffelovsovertrædelse, foretager nævnet en selvstændig vurdering af, hvorvidt den anmeldte hændelse falder inden for straffelovens område, både for så vidt angår det objektive gerningsindhold og den subjektive tilregnelser. Der er tale om en konkret vurdering i den enkelte sag under inddragelse af alle sagens oplysninger, herunder f.eks. vidneafhøringer, gerningsstedsundersøgelser, videooptagelser, lægelige undersøgelser og tekni-

ske beviser mv., der er tilvejebragt gennem politiets efterforskning, samt eventuelle nye oplysninger, som kommer frem under nævnsbehandlingen.

Nævnet er ikke bundet af politiets og anklagemyndighedens vurdering af, om der kan antages at være begået et strafbart forhold mod ansøger, men vurderingen fra politi og anklagemyndighed vil normalt være vejledende for nævnet.

Hvis nævnet i forbindelse med sin vurdering af, om der foreligger en overtrædelse af straffeloven, ikke finder sagen tilstrækkeligt oplyst gennem politiets efterforskning, har nævnet undtagelsesvis mulighed for at bede politiet om at foretage yderligere afhøringer af vidner mv. eller at gennemføre undersøgelser af gerningsstedet mv. Dette fremgår blandt andet af pkt. 7 i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9190 af 17-04-2012 til politiet og anklagemyndigheden om indsendelse af sager til Erstatningsnævnet.

Nævnet har endvidere i flere tilfælde fra politiet indhentet videooptagelser og lignende fra tilskadekomsten for selvstændigt at vurdere, om ansøgeren har været udsat for en straffelovsovertrædelse.

Som omtalt i pkt. 6 omfatter offererstatningsloven pr. 01-03-2012 i medfør af lovens § 1 også overtrædelser af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, idet den tidligere bestemmelse i straffelovens § 265 om overtrædelse af tilhold er overført til lov nr. 112 af 03-02-2012. Der henvises herom til årsberetningen for 2013, pkt. 7.2.1.

Vedrørende plejepersonales mv. tilskadekomst i arbejdstiden henvises til pkt. 7.6.

7.2.2 Personskade

Nævnet kan kun tilkende erstatning og godtgørelse, hvis ansøger har lidt personskade ved straffelovsovertrædelsen.

7.2.3 Direkte og indirekte skadelidte

Nævnet betaler som udgangspunkt kun erstatning til ansøgere, der er direkte forurettede ved en straffelovsovertrædelse. Det vil sige, at man ikke kan få erstatning, hvis man blot har været vidne til en straffelovsovertrædelse. Man kan imidlertid have været så tæt på begivenhedernes centrum, at man som indirekte skadelidt alligevel er erstatningsberettiget. Der henvises for nærmere herom blandt andet til årsberetningen for 2003, pkt. 7.1.3, årsberetningen for 2006, pkt. 7.2.3, årsberetningen for 2008, pkt. 7.2.4, årsberetningen for 2014, pkt. 7.2.3 og årsberetningen for 2016, pkt. 7.2.3.

Fra nævnets praksis i 2017 kan nævnes:

N.j.nr. 15-520-08333 Ansøger arbejdede på et apotek, der i åbningstiden blev udsat for et røveri, idet to røvere iført maskering gik ind på apoteket og truede sig til at tage kassebeholdningen med udtalelser som "hvor er kassen" og "giv mig pengene" eller lignende udtalelser. Ansøger forklarede til politiet, at hun stod ved et bord i det sydøstlige hjørne bag

kasseskrankerne. Apoteket havde netop modtaget byttepenge, der blev lagt i det bord, som ansøger stod ved. Ansøger stod med ryggen til kasseskranken, da hun bemærkede en mand, som kom op bag hende. Hun observerede to røvere, der bar på henholdsvis en hardballpistol og en peberspray. Ansøgeren blev ikke personligt truet af røverne, men den ene røver, som havde en peberspray i hånden, stod tæt på hende ved bordet under røveriet. Ansøger var således ikke direkte forurettet i forbindelse med røveriet, men henset til omstændighederne omkring røveriet fandt nævnet, at ansøger havde været så tæt på begivenhedernes centrum, at forholdet ansås for omfattet af offererstatningsloven.

Spørgsmålet om erstatning til indirekte skadelidte opstår blandt andet i sager om nærtstående, herunder navnlig forældres, adgang til erstatning og godtgørelse som følge af psykiske følger, de pådrager sig i forbindelse med drab på deres børn. Nævnet kan vedrørende dette emne henvise til nævnets årsberetning for 2014, pkt. 7.2.3.

Nævnet har i 2017 i flere sager haft anledning til at tage stilling hertil, og i den forbindelse kan nævnes følgende sag:

N.j.nr. 17-520-12425 Ansøger søgte om blandt andet efterladtegodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26 a og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i anledning af, at ansøgers eksmand havde dræbt deres fælles 8-årige datter.

Nævnet besluttede at tilkende ansøgeren 130.000 kr. i efterladtegodtgørelse. Nævnet lagde vægt på oplysningerne om de omstændigheder, hvorunder ansøgerens datter var blevet dræbt, og på, at der tilsyneladende lå et hævnmotiv bag drabet.

Vedrørende ansøgningen om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste meddelte nævnet, at det ikke var udelukket, at der kunne blive tale om, at ansøger var berettiget til erstatning herfor, uanset at ansøger ikke overværede drabet eller umiddelbart efter kom til stedet, men efterfølgende blev underrettet om drabet. Nævnet anførte dog, at det skulle dokumenteres, at ansøger var blevet påført en egentlig psykisk lidelse som følge af drabet, som rakte ud over sorg og savn. Nævnet henviste i den forbindelse til U.2007.1562 H samt U.2014.2376 H. I den konkrete sag fandtes det på baggrund af de foreliggende oplysninger ikke tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren havde pådraget sig en sådan lidelse.

Sagen er også omtalt under pkt. 7.26 om godtgørelse til efterladte.

7.2.4 Årsagssammenhæng og påregnelighed

For at kunne få erstatning efter offererstatningsloven skal der i overensstemmelse med de almindelige erstatningsretlige regler være årsagssammenhæng mellem den begåede straffelovsovertrædelse og skaden, ligesom skaden skal være en påregnelig følge af straffelovsovertrædelsen. Der henvises herom blandt andet til årsberetningen

for 2006, pkt. 7.2.4, årsberetningen for 2013, pkt. 7.2.4, og årsberetningen for 2014, pkt. 7.2.4.

7.2.5 Straffelovsovertrædelser begået i udlandet

Efter offererstatningslovens § 1, stk. 3, 1. pkt., betaler staten kun i særlige tilfælde erstatning for skader, der er sket uden for Danmark, og kun, hvis ansøger har bopæl i Danmark, har dansk indfødsret eller på gerningstidspunktet gjorde tjeneste for en dansk udenrigsrepræsentation. Efter forarbejderne tager bestemmelsen navnlig sigte på tilfælde, hvor der er dansk jurisdiktion efter blandt andet straffelovens § 6, nr. 2 og 3.

Fra nævnets praksis i 2017 kan nævnes følgende sag:

N.j.nr. 16-520-09311 Ansøger, der var dansk statsborger, rejste på en mindre båd i det Caribiske Hav med 5 andre danskere. Besætningen bestod af ansøger, en ven til ansøger, 3 unge personer og en kaptajn. Alle udover kaptajnen havde betalt for deltagelse på turen, som varede ca. en måneds tid, og alle indgik i "besætningen" og havde gøremål og pligter om bord.

En aften, mens båden var i havn på en ø i det Caribiske Hav, opstod der et skænderi mellem ansøger og kaptajnen, og kaptajnen tildelte ansøger et ukendt antal slag og spark med skader til følge.

Kaptajnen blev senere dømt ved en dansk domstol for overtrædelse af straffelovens § 244. Hændelsen skete på et uregistreret fartøj, der i det omfang, det førte flag, anvendte dansk flag. Skibet havde i de sidste 5 år hovedsageligt sejlet i Danmark udelukkende med danskere, og skibet var ejet af et selskab, hvor skibets danske kaptajn var direktør. Af disse årsager fandt retten, at skibet, uanset at det var ejet af et firma hjemmehørende i Belize, var et dansk fartøj og, at hændelsen var omfattet af dansk straffemyndighed i medfør af straffelovens § 6, nr. 2. Erstatningsnævnet fandt på denne baggrund, at hændelsen var omfattet af OEL § 1, stk. 3.

Herudover anvendes bestemmelsen efter praksis hovedsageligt i tilfælde, hvor en person med dansk indfødsret eller bopæl i Danmark overfalder en anden person med dansk indfødsret eller bopæl i Danmark. I sådanne tilfælde ydes erstatning dog kun, når skaden opstår i et lukket dansk miljø, f.eks. i forbindelse med en skolerejse.

Fra nævnets praksis i 2017 kan nævnes følgende sag:

N.j.nr. 16-520-09747 Ansøger blev under en skitur i Østrig med sin efterskole tildelt en skalle af en skolekammerat. Episoden fandt sted på et hotelværelse, hvor alene klassekammerater fra samme efterskole opholdt sig. Ansøger blev tilset på en skadestue i Østrig samme dag, ligesom ansøger anmeldte forholdet til dansk politi 9 dage efter hændelsen. Skadevolder erkendte forholdet over for politiet, der efter endt efterforskning

henlagde sagen under henvisning til, at skadevolder var under den kriminelle lavalder.

Erstatningsnævnet tilkendte ansøgeren godtgørelse for svie og smerte svarende til 15 dage.

Efter offererstatningslovens § 1, stk. 3, 2. pkt., kan erstatning endvidere betales til ansøgere, der har bopæl i Danmark, og som kommer til skade i forbindelse med deres erhvervsudøvelse i udlandet. Bestemmelsen er ifølge forarbejderne tiltænkt et snævert anvendelsesområde. Hvis en tilskadekomst i udlandet kan anses som en arbejdsskade, kan skaderne i visse tilfælde være omfattet af bekendtgørelse nr. 853 af 20-10-2003 om arbejdsskadesikring for personer, der udsendes til midlertidigt arbejde i udlandet.

For yderligere eksempler på nævnets praksis for tilkendelse af erstatning efter offererstatningslovens § 1, stk. 3, henvises til nævnets årsberetning for 2009, pkt. 7.2.6 og til årsberetningen for 2016, pkt. 7.2.5.

7.2.6 Lovlig privat anholdelse og forhindring af strafbare handlinger

Foruden straffelovsovertrædelser giver offererstatningslovens § 1, stk. 1, 2. pkt., også mulighed for erstatning og godtgørelse for personskade, der sker i forbindelse med 1) hjælp til politiet under anholdelse, 2) handlinger, der foretages med henblik på lovlig privat anholdelse, og 3) handlinger, der foretages med henblik på forhindring af strafbare handlinger.

Der henvises herom blandt andet til årsberetningen for 2012, pkt. 7.2.6.

7.2.7 Tingsskade og formueskade

Efter offererstatningsloven ydes der – som anført under pkt. 7.2.2 – som udgangspunkt alene erstatning og godtgørelse i anledning af personskade.

I offererstatningslovens § 1, stk. 2, er der imidlertid givet den skadelidte mulighed for – som tillægserstatning – at få erstatning for tøj og andre sædvanlige personlige ejendele, herunder mindre kontantbeløb, som skadelidte havde på sig, da personskaden skete. For eksempler på nævnets praksis om forståelsen af "sædvanlig" og "personlig ejendel" henvises til nævnets årsberetning for 2015, pkt. 7.2.7 og årsberetning for 2016, pkt. 7.2.7.

Nævnet kan endvidere henvise til årsberetningen for 2007, pkt. 7.2.6, hvor en gennemgang af nævnets praksis vedrørende niveauet for erstatning for dyrere personlige ejendele findes. Afsnittet indeholder endvidere omtale af praksis for erstatning for udgifter til nye briller. Nævnet kan endvidere henvise til årsberetningen for 2013, hvoraf det fremgår, at nævnet i 2013 forhøjede det maksimale erstatningsbeløb for personlige ejendele til 10.000 kr. mod tidligere 5.000 kr.

Bestemmelsen i offererstatningslovens § 3 giver endvidere hjemmel til at yde erstatning for tingsskade ud over de i § 1, stk. 2, nævnte tilfælde, såfremt skadevolderen er omfattet af den særlige personkreds i § 3 (bl.a. personer, der er tvangsanbragt på institution under Kriminalforsorgen), som det offentlige menes at have et særligt ansvar for.

Bestemmelsen i offererstatningslovens § 3 muliggør også erstatning til juridiske personer, f.eks. anparts- og aktieselskaber, men ikke erstatning til offentlige myndigheder eller institutioner, jf. lovens § 5.

Erstatningen i henhold til offererstatningslovens § 1, stk. 2, og § 3 omfatter kun egentlig tingsskade. Formueskade opstået ved for eksempel bedrageri, underslæb, afpresning eller anden straffelovsforbrydelse kan derimod ikke erstattes i medfør af offererstatningsloven, jf. herved forarbejderne til offererstatningsloven, betænkning nr. 751/1975 om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, side 33, 1. sp. Nævnet erstatter heller ikke tab for f.eks. mistet rejse eller mistet ferie. Se i den forbindelse årsberetningen for 2014, pkt. 7.2.7.

7.3 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 6 A – ALMINDELIGE ERSTATNINGSRET-LIGE REGLER

7.3.1 Nedsættelse eller bortfald på grund af egen skyld eller accept af risiko

Efter offererstatningslovens § 6 a finder dansk rets almindelige erstatningsretlige regler tilsvarende anvendelse, herunder reglerne om nedsættelse eller bortfald af erstatning på grund af skadelidtes medvirken til skaden eller accept af risikoen for skade.

Fra nævnets praksis kan i den forbindelse nævnes følgende sager fra 2017:

N.j.nr. 16-520-10258 Ansøger mødtes efter aftale med skadevolder i en sexbio. Forinden havde ansøger og skadevolder korresponderet om, hvad de skulle foretage sig af seksuelle aktiviteter. Under samværet i sexbioen indførte skadevolder henholdsvis sin arm og en dildo i ansøgers endetarm hvilket medførte, at ansøger fik læsion på sin endetarm. Ansøger blev nogle dage senere indlagt på sygehuset, hvor han var i potentiel livsfare.

Under straffesagen lagde retten til grund, at skadevolder og ansøger i fællesskab havde indført skadevolderens arm og dildo i ansøgerens endetarm, og at de seksuelle aktiviteter ikke lå ud over, hvad ansøger forud for mødet havde samtykket til. Retten fandt det endvidere ikke bevist, at det under mødet i sexbioen gik op for skadevolder, at ansøger var kommet til skade. Retten fandt skadevolder skyldig i overtrædelse af straffelovens § 249.

Efterfølgende søgte ansøger Erstatningsnævnet om godtgørelse for svie og smerte samt godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26.

Erstatningsnævnet besluttede at nedsætte ansøgerens godtgørelse for svie og smerte med 1/2 på grund af udvist egen skyld. Nævnet lagde vægt på, at ansøger havde samtykket til de seksuelle aktiviteter, at ansøger selv havde medvirket til at føre skadevolders arm mv. op i endetarmen, og at ansøger på lige fod med skadevolder måtte have været klar over de risici, som var forbundet med de seksuelle aktiviteter.

Nævnet besluttede endvidere at afslå ansøgers krav om godtgørelse efter erstatningsansvarsloven § 26.

Sagen er også omtalt under pkt. 7.25 om godtgørelse for tort.

N.j.nr. 17-520-11185/-11186 -11190 -11196 -11199 -11200 og -11204 Sagerne omfattede i alt fem forurettede, hvoraf tre var afgået ved døden, og to havde pådraget sig svære ansigtsskader i forbindelse med affyring af ulovlige luftbomber (kryssantemum). Tilskadekomsterne fandt sted samme aften, men ved to forskellige affyringer, der var uden indbyrdes sammenhæng udover, at luftbomberne var erhvervet hos samme person. Den person, der havde overdraget luftbomberne, var af retten fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 241, 1. pkt.. De to skadelidte, der havde pådraget sig svære skader, og en række pårørende til de afdøde personer søgte nævnet om erstatning, og kravene angik blandt andet forsørgertabserstatning, begravelsesudgifter, efterladtegodtgørelse og varigt mén.

Nævnet nedsatte de erstatninger, der relaterede sig til fire af de forurettede med 2/3, og i forhold til den sidste forurettede nedsatte nævnet erstatningen med 1/3 under henvisning til offererstatningsloven § 6 a.

For så vidt angår de ansøgninger, hvor erstatning og godtgørelse blev nedsat med 2/3, lagde nævnet vægt på, at de afdøde samt de tilskadekomne havde udvist meget stor grad af egen skyld ved hændelsen. Nævnet lagde vægt på, at de alle måtte have været vidende om, at der blev affyret en farlig luftbombe, at det ikke var fejl ved luftbomberne, men derimod håndteringen og affyringerne heraf, der forårsagede ulykkerne, og at der ikke var truffet særlige sikkerhedsforanstaltninger ved affyringerne. Nævnet vurderede således, at de involverede havde udsat sig selv for en meget høj grad af risiko.

For en ansøger, der havde pådraget sig svære skader, blev erstatningen nedsat med 1/3. Denne ansøger havde ikke været med til at købe luftbomben eller deltaget i forberedelsen til affyringen heraf. Ansøgeren vidste endvidere ikke, at luftbomben var medbragt den pågældende aften før umiddelbart forinden affyringen. Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren var klar over, at der var tale om en ulovlig luftbombe, at han desuagtet befandt sig i nærheden i forbindelse med affyringen heraf, og at han i den forbindelse ikke traf særlige sikkerhedsforanstaltninger, men derimod stod tæt på affyringsstedet og lyste med sin mobiltelefon, så den ulovlige luftbombe kunne antændes.

Nævnet bemærkede i forhold til nedsættelse af erstatning for begravelsesudgifter afholdt af de pårørende, at det er fast antaget i retspraksis, at afdødes egen skyld også bevirker nedsættelse eller bortfald af de efterlades krav på erstatning og henviste herved til Lærebog i erstatningsret af Bo von Eyben og Helle Isager, 8. udgave, kapitel 15, afsnit 4.4., side 447.

7.3.2 Den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt

Bestemmelsen i offererstatningslovens § 6 a indebærer endvidere, at den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt finder tilsvarende anvendelse i erstatnings-sager i henhold til offererstatningsloven. Tabsbegrænsningspligten indebærer, at den, der har lidt skade som følge af en andens ansvarspådragende adfærd, har pligt til så vidt muligt at begrænse sit tab som følge af skaden.

7.4 OFFERERSTATNINGSLovens § 7 – DÆKNING FRA ANDEN SIDE

Efter offererstatningslovens § 7, stk. 1, betaler nævnet ikke erstatning, hvis ansøgers skade godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelser eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning.

Det følger af Erstatningsnævnets forretningsordens § 10, stk. 1, 2. pkt., at nævnet ikke træffer afgørelse, førend det er konstateret, om skaden dækkes fra anden side, jf. offererstatningslovens § 7.

Det betyder, at nævnet som udgangspunkt, hvis den oplyste skadevolder er under 14 år, eller der er oplysninger, som giver anledning til at formode, at skadevolder har manglet evnen til at handle fornuftsmæssigt, vil henvise skadelidte til at rette henvendelse til skadevolders eventuelle ansvarsforsikrings-selskab. Dette skyldes den særlige bestemmelse i forsikringsaftalelovens § 19. Efter denne bestemmelse fraviges det forsikringsretlige udgangspunkt om, at skader, som den forsikrede skadevolder selv har fremkaldt ved forsæt, ikke dækkes, i tilfælde hvor "den sikrede var under 14 år eller på grund af sindssygdom, åndssvaghed, forbigående sindsforvirring eller lignende tilstand har manglet evnen til at handle fornuftsmæssigt". Persongruppen omfatter således personer, der er omfattet af straffelovens § 16, stk. 1 og 2, samt i et mindre omfang også personer, der er omfattet af straffelovens § 69, jf. U.2006.1961 Ø.

Børn under 14 år vil ofte være dækket af forældrenes ansvarsforsikring, ligesom en del voksne institutionsanbragte eller sindslidende vil være dækket af en ansvarsforsikring.

Hvis det efterfølgende må lægges til grund, at skadevolderen ikke var omfattet af en forsikring, tages sagen efter ansøgning på ny under behandling i nævnet.

Nævnet betaler endvidere ikke erstatning, hvis skaden er en arbejdsskade og dækkes af arbejdsgiverens lovpligtige forsikring, jf. herved arbejdsskadesikringslovens § 77 og erstatningsansvarslovens § 30, hvoraf fremgår, at "Ydelser i henhold til loven [arbejdsskadesikringsloven] kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevol-

der, der har pådraget sig erstatningspligt over for skadelidte eller dennes efterladte. Skadelidtes eller dennes efterladdes krav mod den erstatningsansvarlige nedsættes i det omfang, forsikringsselskabet har betalt eller er pligtig at betale erstatning til de pågældende efter denne lov”.

Endelig betaler nævnet ikke erstatning, hvis skaden er forvoldt af en udlænding, der på gerningstidspunktet var omfattet af bekendtgørelse nr. 384 af 25-04-2006 om statens hæftelsesansvar for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele. Nævnet vil derfor i disse sager henvise skadelidte til at rette henvendelse til Udlændingestyrelsen.

Hvis Udlændingestyrelsen herefter træffer afgørelse om, at skadevolderen på gerningstidspunktet ikke var omfattet af bekendtgørelse nr. 384 af 25-04-2006, tages sagen efter ansøgning på ny under behandling i nævnet.

7.5 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 10 – POLITIANMELDELSE MV.

7.5.1 For sen eller manglende politianmeldelse

Efter offererstatningslovens § 10 er det som udgangspunkt en betingelse for at få erstatning fra staten, at straffelovsovertrædelsen er anmeldt til politiet inden 72 timer.

Ved anmeldelse forstås en anmodning til politiet om at efterforske en sag. I mere alvorlige sager vil det sjældent være nødvendigt at fremsætte en udtrykkelig anmodning om efterforskning, men i mindre alvorlige sager vil det derimod som regel være nødvendigt. Den omstændighed, at politiet har været til stede og måske også har talt med den forurettede, vil dermed ikke altid være tilstrækkeligt til at anse forbrydelsen for anmeldt.

Der er mulighed for at dispensere fra anmeldelsesfristen, såfremt forholdene taler for det, jf. offererstatningslovens § 10, stk. 2 (nu stk. 3).

Som følge heraf ser Erstatningsnævnet f.eks. stort set altid bort fra kravet om anmeldelse inden 72 timer, hvis det på trods af den sene anmeldelse lykkes at pågribe og retsforfølge skadevolderen.

Der kan også i andre situationer være grundlag for at dispensere fra kravet om politianmeldelse inden 72 timer. Der kan for eksempler, hvor nævnet har dispenseret, henvises til nævnets årsberetning for 2016, pkt. 7.5.1.

Frygt for repressalier er efter lovens forarbejder, jf. betænkning 751/1975 om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, side 37, 2. sp., ikke en gyldig grund til at undlade at foretage politianmeldelse uden unødigt ophold, nu inden 72 timer.

Vedrørende plejepersonales mv. tilskadekomst i arbejdstiden henvises til pkt. 7.6.

Ved lov nr. 140 af 28-02-2018³ er fristen i offererstatningslovens § 10 ophævet i forhold til sager om voldtægt (§ 216), incest (§ 210), alvorligere sædelighedsforbrydelser over for børn (§§ 222-227, stk. 1, og § 225, jf. §§ 222-227) samt visse sædelighedsforbrydelser begået over for en person under 18 år (§§ 218-221 og § 225, jf. §§ 218-221).

Lovændringen vedrører alene 72-timersfristen, og det forudsættes fortsat at være en betingelse, at straffelovsovertrædelser politianmeldes. Fristen ophæves med virkning for skader forvoldt ved straffelovsovertrædelser begået efter den 01-04-2016.

7.5.2 Manglende medvirken til politiets opklaring af sagen

Kravet i offererstatningslovens § 10, stk. 1, om politianmeldelse indebærer endvidere, at ansøgeren skal have medvirket efter evne i fornødent omfang til politiets opklaring af sagen. Bevidst fortælse af oplysninger eller lignende modvilje mod at medvirke til sagens opklaring medfører således normalt, at der ikke kan tilkendes erstatning i henhold til offererstatningsloven. Se herom følgende afgørelse:

N.j.nr. 16-520-09308 Ansøger, der var taxachauffør, blev under en køretur udsat for vold af to passagerer. Ansøger blev slået en gang på låret og i ansigtet. Ansøger standsede herefter sin vogn og trak den ene skadevolder ud af vognen. Hændelsen blev filmet af vognenes videoovervågning og efterfølgende gennemset af politiet.

Politiet vejledte i forbindelse med efterforskningen ansøgeren om muligheden for, at han selv risikerede at blive sigtet og efterfølgende dømt for vold på grund af sin håndtering af den ene skadevolder. Ansøger valgte efter vejledning af sin advokat at trække anmeldelsen tilbage.

Nævnet besluttede at meddele ansøgeren afslag efter offererstatningslovens § 10, da ansøgeren ikke i tilstrækkeligt omfang efter evne havde medvirket til politiets opklaring af sagen. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren valgte at trække anmeldelsen tilbage, samt at politiet på denne baggrund besluttede at opgive påtalen i sagen.

7.5.3 Krav ikke gjort gældende i retten under straffesagen

Efter offererstatningslovens § 10, stk. 1, er det tillige en betingelse for at få erstatning fra staten, at ansøgeren under en eventuel straffesag mod skadevolderen har nedlagt påstand om erstatning eller taget forbehold herfor i retten:

N.j.nr. 14-520-04696 Ansøger blev overfaldet af flere skadevoldere. Ansøger blev i den forbindelse tildelt ét knytnæveslag i ansigtet, flere spark i hovedet og på kroppen samt ét slag i hovedet med en flaske. Én af skadevolderne blev i retten dømt for at have tildelt ansøger et knytnæveslag i

³ Lov om ændring af straffeloven, lov om forældelse af fordringer, lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

ansigtet, ét spark i ansigtet og ét spark på låret. Ansøger blev ved overfaldet påført en lille flænge på højre side af overlæben, et lille sår på venstre kind, flere buler i baghovedet, hjernerystelse samt en defekt plastfyldning i en kindtand. Bistandsadvokaten nedlagde under straffesagen påstand om godtgørelse for svie og smerte i ca. 3 måneder samt erstatning for udgifter til behandling. Bistandsadvokaten tog samtidig forbehold for senere at fremsætte krav om godtgørelse for varigt mén samt erstatning for erhvervsevnetab.

Ansøger blev ca. 10 måneder efter dommen sygemeldt på ny, og Erstatningsnævnet modtog i den forbindelse en ansøgning om yderligere godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Nævnet besluttede at afslå ansøgningen om yderligere godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under henvisning til, at bistandsadvokaten ikke i forbindelse med straffesagens behandling i retten havde taget forbehold for senere at fremsætte krav herom. Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på skadens karakter, at ansøger forud for straffesagen havde været sygemeldt i de første tre måneder og raskmeldt i én måned, og at der allerede på tidspunktet for straffesagen forelå lægelige oplysninger, som indikerede, at ansøger kunne have pådraget sig varig nedsættelse af arbejdsevnen. Nævnet fandt på denne baggrund, at det, da straffesagen blev behandlet i retten, ikke med rimelig grund kunne udelukkes, at der ville opstå yderligere krav om erstatning og godtgørelse som følge fremtidig sygemelding og uarbejdsdygtighed, og at der således ikke var grundlag for i medfør af offererstatningslovens § 10, stk. 2, at fravige kravet i samme bestemmelses stk. 1, hvorefter erstatning blandt andet er betinget af, at skadelidte under en eventuel straffesag mod skadevolderen nedlægger påstand om erstatning eller tager forbehold herfor.

N.j.nr. 15-520-07805 Skadevolder blev dømt for at have revet ansøger i håret samt slået hende i hovedet én gang med flad hånd. Under sagens behandling ved retten nedlagde bistandsadvokaten påstand om godtgørelse for svie og smerte svarende til 3 sygedage samt erstatning for et par sko. Bistandsadvokaten tog endvidere forbehold for senere at fremsætte krav om godtgørelse for varigt mén. Bistandsadvokaten oplyste i den forbindelse, at et varigt mén ikke kunne opgøres allerede under sagens behandling ved retten, da ansøger fortsat gik til psykolog og fysioterapeut. Senere fremsatte ansøger krav om godtgørelse for varigt mén samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, erhvervsevnetab og helbredelsesudgifter i form af udgifter til fysioterapeut. Nævnet meddelte ansøger afslag på erstatning for udgifter til fysioterapeut under henvisning til offererstatningslovens § 10, stk. 1. Nævnet fandt ikke, at der gjorde sig særlige forhold gældende i forhold til kravet om erstatning for udgifter til fysioterapeut, der gjorde, at nævnet i medfør af offererstatningslovens § 10, stk. 2, kunne se bort fra, at der ikke af bistandsadvokaten under sagens behandling i retten var nedlagt påstand om erstatning for udgifter til fysioterapeut eller taget forbehold herfor. Nævnet lagde herved vægt på, at ansøger al-

lerede under sagens behandling ved retten blev behandlet ved fysioterapeut, og at ansøger derfor allerede på dette tidspunkt indså eller burde have indset, at hun havde eller ville få et krav på erstatning for udgifter til fysioterapi. For så vidt angår ansøgers ansøgning om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab besluttede nævnet sig imidlertid for at dispensere fra kravet i offererstatningslovens § 10, stk. 1. Begrundelsen for dispensationen var, at ansøger, henset til skadens karakter, ikke på tidspunktet for sagens behandling i retten havde rimelig grund til at forvente, at der ville opstå et krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab. Nævnet fandt derfor, at der kunne ses bort fra, at ansøger ikke havde fremsat krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller tab af erhvervsevne eller taget forbehold herfor under sagens behandling ved retten.

Betingelsen om, at ansøgeren under en eventuel straffesag mod skadevolderen har nedlagt påstand om erstatning i retten, gælder, uanset at skadelidte efterfølgende opnår en civil dom om erstatning. Der henvises i den forbindelse til nævnets årsberetning for 2007, pkt. 7.5.3, for en gennemgang af nævnets praksis på området.

7.6 OFFERERSTATNINGSLOVENS §§ 1 OG 10 - PLEJEPERSONALES MV. TILSKADEKOMST I ARBEJDSTIDEN

Plejepersonale, pædagoger, skolelærere og andre personalegrupper med særlige omsorgsfunktioner mv., der kommer til skade, fordi f.eks. en patient eller en elev opfører sig voldsomt, truende eller decideret voldeligt, udgør en særlig tilfældegruppe.

Såfremt der foreligger politianmeldelse i en sådan sag, danner politiets efterforskning og eventuelle afgørelse om påtaleundladelse, tiltalefrafald eller tiltale grundlaget for nævnets afgørelse om, hvorvidt der som forudsat i offererstatningslovens § 1 har været tale om en straffelovsovertrædelse. I de tilfælde, hvor der er rejst tiltale ved domstolene, følger nævnet naturligvis rettens afgørelse om, hvorvidt der har været tale om en straffelovsovertrædelse, ligesom nævnet efter offererstatningslovens § 11 a følger rettens eventuelle afgørelse om erstatning.

I praksis foretages der imidlertid ofte ikke politianmeldelse i sådanne sager, ligesom ansøgningen om erstatning ofte først indsendes til Erstatningsnævnet lang tid efter, at hændelsen har fundet sted. Erstatningsnævnet vil i så fald ved modtagelsen af en ansøgning om erstatning (i relevant omfang) anmode institutionens ledelse om en udtalelse vedrørende det præcise hændelsesforløb i forbindelse med den pågældende hændelse, samt en redegørelse for, hvorfor hændelsen ikke er politianmeldt. Nævnet vil endvidere indhente sagens akter fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Nævnet vil herefter først og fremmest tage stilling til, hvorvidt der er grundlag for at dispensere fra kravet om (rettidig) anmeldelse til politiet i offererstatningslovens § 10, stk. 1, 1. led, og dernæst – hvis der er grundlag for at dispensere – tage stilling til, om forholdet kan anses for omfattet af offererstatningsloven i medfør af lovens § 1,

det vil sige om ansøgeren har pådraget sig en personskade som følge af en straffelovsovertrædelse.

7.6.1 Offererstatningslovens § 10

Vedrørende kravet om politianmeldelse orienterede Erstatningsnævnet i årsberetningen for 2014, pkt. 7.2.2.1, om, at nævnet i 2014 havde revideret sin praksis i sager, hvor plejepersonale mv. kommer til skade i arbejdstiden.

Vedrørende nævnets praksis se endvidere årsberetningen for 2015, pkt. 7.6.1 og årsberetning for 2016, pkt. 7.6.1.

Det blev samme sted i årsberetningen for 2016 oplyst, at nævnet var blevet stævnet i syv konkrete sager, hvori nævnet ikke havde fundet grundlag for at meddele dispensation efter offererstatningslovens § 10, stk. 2. Tre af de syv sager var i 2016 under anke og afventede hovedforhandling i Østre Landsret. En af de syv nævnte sager afventede hovedforhandling ved byretten.

I en af de fire afgjorte sager har ansøger i 2017 opnået tredjeinstansbevilling, og sagen afventer hovedforhandling i Højesteret.

En af de syv retssager afventer fortsat hovedforhandling ved byretten og er nu udsat på Højesterets afgørelse i ovennævnte sag.

Af de tre ankesager, der i 2016 afventede hovedforhandling i Østre Landsret, er en sag afgjort med frifindelse af nævnet, en sag afventer Højesterets afgørelse i ovennævnte sag, og i den sidste sag er nævnet ved Østre Landsrets afgørelse i U.2017.3570 Ø dømt til at anerkende dispensation for betingelsen i offererstatningslovens § 10 om politianmeldelse.

Landsretten fandt, at ansøger inden for 72-timersfristen i offererstatningslovens § 10, stk. 1 havde haft en berettiget forventning om, at ledelsen på arbejdspladsen foretog politianmeldelse af overfaldet i overensstemmelse med gældende regler herom, herunder fristreglerne i offererstatningsloven.

Landsretten henviste endvidere til offererstatningslovens forarbejder⁴, hvorefter kravet om rettidig politianmeldelse kan tænkes fraveget, hvis skadelidte med rimelighed kunne gå ud fra, at forbrydelsen ville blive anmeldt fra anden side.

Fra nævnets praksis i 2017 kan henvises til følgende sag:

N.j.nr. 15-520-08282 Ansøger arbejdede som socialpædagog på et psykiatrisk hospital og blev under arbejdet truet af en pårørende til en af patienterne. Ansøger underrettede samme dag arbejdsgiveren og politiet om hændelsen. Ansøgeren oplyste overfor politiet, at hun i samråd med arbejdsgiveren to dage senere (den følgende mandag) ville finde ud af, om der skulle indgives egentlig politianmeldelse. Anmeldelse blev først indgi-

⁴ Betænkning nr. 751 fra 1975.

vet 20 dage efter hændelsen. Arbejdsgiveren havde over for nævnet bekræftet, at det to dage efter hændelsen blev aftalt mellem ansøger og arbejdsgiver, at arbejdsgiver skulle indgive politianmeldelse, men at det skyldtes arbejdsgiverens forhold, at anmeldelse først skete senere.

Nævnet besluttede i medfør af offererstatningslovens § 10, stk. 2, at dispensere fra kravet i offererstatningslovens § 10, stk. 1, om anmeldelse til politiet inden 72 timer. Nævnet lagde vægt på, at ansøger på baggrund af aftalen med arbejdsgiver den 17-02-2014 om, at arbejdsgiver skulle politianmelde, havde konkrete holdepunkter for at antage, at arbejdsgiver ville politianmelde, samt at arbejdsgiver reelt havde haft mulighed for at anmelde hændelsen inden for 72 timer.

7.6.2 Offererstatningslovens § 1

Hvis nævnet finder grundlag for at dispensere fra kravet om (rettidig) politianmeldelse, skal nævnet herefter vurdere, om forholdet kan anses for omfattet af offererstatningsloven, dvs. om ansøgeren har pådraget sig en personskade som følge af en straffelovsovertrædelse.

Det kan imidlertid være en vanskelig vurdering at foretage i disse sager. Det skyldes, at manglende politianmeldelse af et hændelsesforløb selvsagt også betyder, at der ikke foretages politimæssig efterforskning, herunder afhøring af relevante personer/vidner. Da nævnet ofte først modtager en ansøgning om erstatning et godt stykke tid efter, at hændelsen har fundet sted, kan det endvidere være vanskeligt at få en brugbar udtalelse fra ledelsen eller andre om det præcise hændelsesforløb. Der kan således være sket udskiftninger blandt personalet, der medfører, at ingen kender nærmere til sagen, ligesom manglende optegnelser af hændelsen hos arbejdsgiveren fra ansøgeren eller andre kan gøre det vanskeligt for institutionen at komme det nærmere. Grundet manglende politianmeldelse vil der endvidere ofte ikke foreligge en forklaring om episoden fra den udpegede skadevolder, herunder om hvordan den pågældende stiller sig i forhold til at skulle have begået en straffelovsovertrædelse. Det betyder, at Erstatningsnævnet i disse sager ofte kun har ansøgerens egen forklaring om hændelsen som afgørelsesgrundlag.

Dette kan være medvirkende til, at Erstatningsnævnet ikke med tilstrækkelig sikkerhed vil kunne anse skadevolders adfærd for en straffelovsovertrædelse, hvorefter skadelidtes tilskadekomst ikke kan anses for omfattet af offererstatningsloven. Er en ansøgning om erstatning indgivet lang tid efter den episode, der har udløst erstatningskravet, og understøttes ansøgerens beskrivelse af episoden ikke af optegnelser eller notater, der er gjort umiddelbart efter eller i forbindelse med denne, kan nævnet således normalt ikke anse det for godtgjort, at ansøgeren har været udsat for en straffelovsovertrædelse.

Kun hvor der er tale om en konkret hændelse, der udgør en overtrædelse af straffeloven fra f.eks. patientens/elevens side, kan tilskadekomsten dækkes efter offererstatningsloven. Det indebærer, at den strafbare handling skal være af en vis kvalificeret art, at handlingen skal være retsstridig, og at der skal foreligge fornødent forsæt.

Højesteret fandt ved dom af 19-10-2017 (U.2018.491H), at en hændelse på et bosted for personer med autisme, hvor en ansat blev ramt af et slag fra en beboer, som var svært mentalt retarderet, og derfor omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, om utilregnelige personer, udgjorde et forsættligt legemsangreb omfattet af straffelovens § 119, idet en normal gerningsperson under i øvrigt samme omstændigheder ville blive anset for at have begået en forsættelig overtrædelse af bestemmelsen.

Hændelsen var dermed var omfattet af offererstatningslovens § 1, stk. 1, og Erstatningsnævnet havde ikke været berettiget til at afvise anmodningen om erstatning, med henvisning til at der ikke var sket en straffelovsovertrædelse.

Højesteret udtalte i den forbindelse, at ved vurderingen af, om en utilregnelig person har handlet forsættligt, kan der ikke lægges vægt på den pågældendes manglende forståelse eller manglende målbevidsthed. Der foreligger det nødvendige strafferetlige forsæt, når den objektive gerning klart bærer præg af at høre til dem, der tilregnes en normal gerningsperson som forsættelig.

Dommen er også omtalt under pkt. 7.8 vedrørende forældelse.

7.7 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 11 A - RETSKRAV

Efter offererstatningslovens § 11 a, stk. 1, betaler nævnet erstatning i overensstemmelse med en eventuel dom om erstatningsspørgsmålet. Efter § 11 a, stk. 2, gælder dette dog ikke, hvis skadevolderen har anerkendt ansøgerens erstatningskrav, og kravet derfor ikke er prøvet af retten.

Offererstatningslovens § 11 a har stor praktisk betydning for nævnet. Reglen i stk. 1 er medvirkende til, at nævnet kan afgøre et stort antal sager umiddelbart i forbindelse med modtagelsen, hvorimod reglen i stk. 2 medfører, at nævnet i andre sager må foretage en selvstændig sagsbehandling, selv om erstatningsspørgsmålet har været bragt frem under straffesagen.

Nævnet vurderede i nedenstående sag, at der var tale om et retskrav:

N.j.nr. 16-520-09698 Forurettede blev udsat for vold, og skadevolder blev efterfølgende dømt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Under straffesagens behandling nedlagde forurettede påstand om godtgørelse efter erstatningsansvarsloven § 26, stk. 3, med 10.000 kr. Skadevolder bestred erstatningspligten og henviste til, at der i det foreliggende tilfælde ikke var hjemmel til at tilkende ansøgeren godtgørelse. I dommen tog retten påstanden om godtgørelse til følge uden nærmere begrundelse.

Nævnet tilkendte ansøgeren krænkelsgodtgørelse i overensstemmelse med dommen. Nævnet lagde herved vægt på, at retten henset til skadevolderens indsigelser måtte antages at have foretaget en egentlig prøvelse af, om volden havde indebåret et sådant særlig groft angreb på ansøgerens person, at skadevolders erstatningspligt også omfattede godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 a. Da skadevolderen ikke havde bestridt kravet størrelsesmæssigt,

fandt nævnet derimod ikke at være bundet af rettens udmåling af krænkelsesgodtgørelsen. Nævnet fandt dog ikke grundlag for at udmåle krænkelsesgodtgørelsen til et andet beløb end retten.

I nogle tilfælde forholder retten sig materielt til et fremsat krav, selv om kravet er anerkendt størrelsesmæssigt af skadevolder. I sådanne sager vil nævnet som udgangspunkt behandle kravet som et retskrav.

Efter offererstatningslovens § 11 a, stk. 3, kan nævnet uanset reglen i offererstatningslovens § 11 a, stk. 1, tilkende en ansøger en højere erstatning end fastsat ved dommen, hvis omstændighederne taler for det. Denne bestemmelse er dog uhyre sjældent brugt. Se f.eks. årsberetningen for 2003, pkt. 7.5, og årsberetningen for 2013, pkt. 7.6.

7.8 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 13 – 2-ÅRSFRISTEN

Offererstatningslovens § 13 har siden lovens ikrafttræden i oktober 1976 og frem til 01-07-2011 haft følgende ordlyd:

”§ 13. Nævnet kan ikke behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde.”

Ved lov nr. 412 af 09-05-2011 blev der med virkning fra 01-07-2011 indsat et nyt stykke 2 og 3 i § 13:

”Stk. 2. Hvis der i sagen er afsagt dom, regnes fristen i stk. 1, fra dommen var endelig. Hvis politiet har efterforsket sagen, uden at der efterfølgende er rejst straffesag, regnes fristen fra tidspunktet for politiets afgørelse om indstilling af efterforskningen.

Stk. 3. Nævnet kan ikke behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse og det nye krav fremsættes, mere end 2 år efter at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde.”

Erstatningsnævnet kan, som det fremgår ovenfor, efter offererstatningslovens § 13, stk. 1, ikke behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde. Hvis der er afsagt dom i sagen, regnes fristen, fra straffedommen var endelig. Hvis politiet har efterforsket sagen, uden at der efterfølgende er rejst straffesag, regnes fristen fra tidspunktet for politiets afgørelse om indstilling af efterforskningen, jf. stk. 2.

Hvis en ansøger har været repræsenteret af en bistandsadvokat under sagens behandling i retten, kan denne have handlet ansvarspådragende over for sin klient, hvis sagen ikke bliver indgivet rettidigt til nævnet. Bistandsadvokatens opgaver er beskrevet blandt andet i betænkning 1102/1987 om forurettedes stilling i voldtægts- og voldssager, side 42. Heraf fremgår følgende: ”At bistå ved opgørelse af den forurette-

des erstatningskrav og eventuelt søge erstatning betalt af det offentlige via Erstatningsnævnet." Nævnet finder derfor i sager, hvor ansøgeren har været bistået af en bistandsadvokat, som altovervejende udgangspunkt ikke grundlag for at dispensere fra 2-årsfristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1 og 2.

Nævnet kan ikke behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, og det nye krav fremsættes mere end 2 år efter, at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde, jf. § 13, stk. 3.

Spørgsmålet om, hvornår fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 3, skal regnes fra, var aktuelt i følgende sag:

N.j.nr. 14-520-05822 Forurettede blev den 27-11-2011 udsat for vold, og den 12-01-2012 blev skadevolder dømt for overtrædelse af straffelovens § 244. Nævnet modtog den 22-02-2012 ansøgers ansøgning om erstatning, herunder om godtgørelse for svie og smerte i perioden fra den 27-11-2011 til den 12-01-2012. Nævnet bad den 13-03-2012 om en lægeerklæring som dokumentation for, at forurettede havde været sygemeldt som følge af hændelsen i den ansøgte periode.

Ved henvendelse af den 07-09-2012, anførte forurettedes advokat, at kravet ikke kunne opgøres endeligt på grund af manglende materiale, som advokaten afventede. Den 25-09-2012 bad nævnet derfor endnu engang om en lægeerklæring. Den 14-11-2014 genfremsatte forurettede kravet om godtgørelse for svie og smerte for perioden efter hændelsen og opgjorde dette til en periode på 5 måneder samt en yderligere periode med deltidssygemelding. Den 25-03-2015 modtog nævnet en udfyldt lægeerklæring samt forurettedes lægejournal. Anmodningen om genoptagelse af kravet blev således indgivet ca. 2 år og 11 måneder efter, at der blev afsagt dom i sagen, og ca. 2 år og 9 måneder efter, at forurettede første gang blev anmodet om at dokumentere sit krav nærmere.

Nævnet meddelte herefter afslag på ansøgningen om godtgørelse for svie og smerte med henvisning til offererstatningslovens § 13, stk. 3. Nævnet lagde til grund, at kravet vedrørte en periode umiddelbart i forlængelse af hændelsen den 27-11-2011, hvorfor forurettede allerede her indså eller burde have indset sit krav. Nævnet fandt endvidere, at 2-årsfristen i § 13, stk. 3, senest skulle regnes fra den 13-03-2012, hvor nævnet første gang anmodede forurettede om at indsende behørig dokumentation for sit krav. Nævnet henviste endeligt til Højesterets kendelse U.2013.1823H, hvor Højesteret fandt, at krav om blandt andet godtgørelse for svie og smerte ikke forældes successivt efter forældelsesloven, hvilket efter nævnets praksis kan overføres til reglen i offererstatningslovens § 13. Da forurettedes krav om godtgørelse for svie og smerte løb uafbrudt fra hændelsen den 27-11-2011 var hele forurettedes krav herefter "forældet".

Bestemmelserne i offererstatningslovens § 13, stk. 2 og 3, er reelt en kodificering af Erstatningsnævnets mangeårige praksis. Der henvises i den forbindelse til tidligere årsberetninger, f.eks. årsberetningen for 2010, pkt. 7.7 samt årsberetning for 2016, pkt. 7.8.

Ved Højesterets dom af 19-10-2017 (U.2018.491H) er det fastslået, at erstatningskrav i anledning af strafbart forhold, der rettes mod staten efter offererstatningsloven, ikke er omfattet af forældelsesreglerne i forældelsesloven men derimod er reguleret af offererstatningslovens § 13. De almindelige formueretlige forældelsesregler og herunder 1-årsfristen i forældelseslovens § 21 finder derfor ikke anvendelse i forhold til erstatningskrav efter offererstatningsloven.

7.9 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 14, STK. 1 – SAGENS OPLYSNING FOR NÆVNET

Bestemmelsen i offererstatningslovens § 14 regulerer sammen med blandt andet nævnets forretningsorden⁵ behandlingen i nævnet af ansøgninger i henhold til offererstatningsloven.

Efter § 14, stk. 1, kan nævnet opfordre ansøgeren til at medvirke til sagens oplysning, herunder ved personligt fremmøde for nævnet, ved i tilfælde af personskade at lade sig undersøge af en læge og om fornødent, eventuelt ved indlæggelse, at lade sig undergive observation og behandling.

Nævnet kan endvidere afkræve andre, der har kendskab til forholdene, oplysninger, der må anses for nødvendige. Nævnet kan herunder indhente sygehusjournaler eller udskrifter heraf.

Ved Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9190 af 17-04-2012 om indsendelse af sager til Erstatningsnævnet mv., pkt. 7, er det blandt andet præciseret, at nævnet i sager, hvor der undtagelsesvis kan være behov for yderligere oplysninger, er berettiget til at rette henvendelse til vedkommende politidirektør med henblik på, at der til brug for nævnets behandling af erstatningsspørgsmålet foretages yderligere undersøgelser i sagen, uanset at politiets efterforskning i sagen er afsluttet.

Nævnet vurderer i det enkelte tilfælde, om en sag er tilstrækkeligt oplyst gennem politiets dokumenter, eller om der f.eks. er behov for, at nævnet – eller nævnets sekretariat – indhenter og gennemser eventuelt yderligere materiale i form af lydband, videobånd eller lignende. Det vil endvidere efter omstændighederne blive overvejet, om nævnet skal bede politiet om at foretage yderligere undersøgelser i sagen.

7.10 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 15, STK. 2 – ADVOKATUDGIFTER MV.

Efter offererstatningslovens § 15, stk. 2, kan nævnet i særlige tilfælde bestemme, at ansøgeren helt eller delvis skal have dækket udgifter, som han har afholdt i anledning af sagens behandling ved nævnet.

⁵ Bekendtgørelse nr. 824 af 26-06-2013.

Erstatning for udgifter til advokatbistand fastsættes efter praksis i forhold til den tilkendte erstatning og svarer ca. til et halvt proceduresalær baseret på landsretternes vejledende satser pr. 01-01-2009 for fastsættelse af et passende beløb til dækning af udgifter til advokatbistand i proceduresager. I særlige tilfælde fastsættes erstatningen i forhold til anvendt tidsforbrug. I de tilfælde, hvor advokaten har været beskikket som bistandsadvokat for ansøgeren, erstatter nævnet dog alene eventuelle merudgifter, der med rimelighed er påløbet efter sagens afslutning i retten.

Det bemærkes i den forbindelse, at bistandsadvokatens opgaver er beskrevet blandt andet i betænkning 1102/1987 om forurettedes stilling i voldtægts- og voldssager, side 42. Heraf fremgår følgende: "At bistå ved opgørelse af den forurettedes erstatningskrav og eventuelt søge erstatning betalt af det offentlige via Erstatningsnævnet."

Vedrørende nævnets praksis se endvidere årsberetningen for 2013, pkt. 7.9.

7.11 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 17 – REGRES

I det omfang Erstatningsnævnet yder erstatning, indtræder staten i skadelidtes krav mod skadevolderen. Afgørelser om regres træffes af politiet i den politikreds, som har udbetalt erstatningen. Hvis Erstatningsnævnet tilkender erstatning, og der er kendt skadevolder, vil nævnet sædvanligvis fremkomme med en vejledende udtalelse til politiet om regres.

Såfremt der foreligger et tvangsfuldbyrdesgrundlag, jf. retsplejelovens § 478, kan kravet inddrives efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og ved indeholdelse i pågældendes indtægter efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven. Denne regel blev indsat i loven i 2006.

7.12 OFFERERSTATNINGSLOVENS § 18 – TILBAGEBETALING TIL NÆVNET

Har ansøgeren givet urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder af betydning for erstatningen, kan beløb, som er modtaget med urette, kræves tilbagebetalt. Efter stk. 2 i bestemmelsen kan tilbagebetaling endvidere kræves, i det omfang skaden senere godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelser eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning. For nævnets praksis, se f.eks. årsberetningen for 2012, pkt. 7.10.

7.13 ERSTATNINGSANSVARSLOVENS § 1 - PERSONSKADEERSTATNING

7.13.1 Helbredelsesudgifter

Nævnet kan i medfør af erstatningsansvarslovens § 1 tilkende erstatning for helbredelsesudgifter, såfremt der er tale om udgifter til nødvendig og rimelig behandling, der har til formål at få skadelidte helbredt, eller som står i forbindelse med skadelidtes helbredelse.

Behandlingen skal være almindelig anerkendt og lægehenvist, f.eks. psykologbehandling og fysioterapi. Endvidere er nødvendig tandlægebehandling omfattet. Endelig tilkendes erstatning for udgifter i forbindelse med transport til og fra behandlingen.

For så vidt angår udgifter til behandling på privathospital el.lign. henvises der til nævnets årsberetning for 2005, pkt. 7.10.1.

For børn og unge kan det have en afgørende betydning for bedring af helbredstilstanden, at moderen eller faderen kan være til stede på hospitalet eller deltage i en genoptræning. I sådanne særlige tilfælde kan moderens eller faderens indtægtstab dækkes helt eller delvis i medfør af erstatningsansvarslovens § 1, stk. 1.

7.13.2 "Andet tab"

I medfør af erstatningsansvarslovens § 1 kan der endvidere efter omstændighederne tilkendes erstatning for "andet tab", som skadelidte måtte have lidt som følge af tilskadekomsten.

Der kan således f.eks. tilkendes erstatning for forlængelse af uddannelse eller tab af skoleår. Det er normalt en forudsætning herfor, at det ved lægeerklæring samt erklæring fra uddannelsesstedet dokumenteres, at det er følgerne efter straffelovsovertrædelsen, der er årsag til forsinkelsen i ansøgers uddannelsesforløb.

I nævnets tidligere årsberetninger er refereret flere afgørelser vedrørende erstatning for tab af skoleår/forlængelse af uddannelse, jf. f.eks. årsberetningen for 2001, pkt. 6.10.

Nævnet besluttede i 2012 at regulere niveauet for erstatning, således at der fremover tilkendes 30.000 kr. for tab af et halvt skoleår og 60.000 kr. for tab af et helt skoleår.

I **n.j.nr. 13-520-01161** vurderede nævnet, at der var grundlag for skønsmæssigt at fastsætte en højere erstatning for forlænget uddannelse:

Ansøger blev som følge af et overfald forsinket 13 måneder i sin uddannelse som speciallæge.

Ansøgeren søgte som følge heraf om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Ansøgeren henviste i den forbindelse til, at han som følge af tilskadekomsten blev forsinket i forhold til afslutningen af sin speciallægeuddannelse, og at han havde haft tabt arbejdsfortjeneste svarende til forskellen mellem den løn, som han modtog som reservelæge, og den løn han havde kunnet oppebære ved en stilling som speciallæge på et tidligere tidspunkt.

Nævnet afslog at tilkende ansøgeren erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, da ansøger var raskmeldt og havde genoptaget sit arbejde som reservelæge i den periode, hvor der blev søgt om tabt arbejdsfortjeneste. Nævnet fandt derimod, at der efter omstændighederne kunne tilkendes ansøger erstatning for "andet tab" efter erstatningsansvarslovens § 1 for det indtægtstab, som ansøger havde lidt som følge af tilskadekomsten.

Erstatningen for forlænget uddannelse blev skønsmæssigt fastsat til i alt 100.000 kr. som kompensation for det tab, som ansøger led som følge af forlængelse af speciallægeuddannelsen.

Som andet tab er der endvidere efter en konkret vurdering mulighed for at tilkende erstatning for skadelidtes udgifter til ophold på krisecenter eller lignende.

7.14 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 1 A – FREMTIDIGE HELBREDELSSES-UDGIFTER

Det følger af erstatningsansvarslovens § 1 a, at erstatning for fremtidige helbredelsesudgifter og andet fremtidigt tab som følge af skaden fastsættes til et kapitalbeløb, som højst kan udgøre den forventede gennemsnitlige årlige udgift ganget med 10.

7.15 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 2 – TABT ARBEJDSFORTJENESTE

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fastsættes for tiden fra skadens indtræden, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen.

Efter forarbejderne til bestemmelsen sigtes der med udtrykket "begynde at arbejde igen" til, at skadelidte skal kunne begynde at arbejde i væsentligt samme omfang som tidligere. For praksis herom se f.eks. nævnets årsberetning for 2013 og 2016.

Det følger af bestemmelsens stk. 2, at der i erstatningen fradages blandt andet løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunen samt forsikringsydelse, der har karakter af en virkelig skadeserstatning.

7.16 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 3 – SVIE OG SMERTE

Efter erstatningsansvarslovens § 3, 1. pkt., tilkendes godtgørelse for svie og smerte for hver dag, den skadelidte har været syg. Efter bestemmelsens 3. pkt. kan godtgørelsen ikke overstige 50.000 kr. Beløbet reguleres årligt efter lovens § 15, stk. 1, 1. pkt., og udgjorde i 2017 75.000 kr.

Efter praksis må erstatningsansvarslovens § 3 forstås således, at godtgørelsen ophører, når der er grundlag for at skønne over den endelige méngrad, og dette rent faktisk sker, enten foreløbigt eller endeligt. På det tidspunkt hvor méngraden er fastsat, træder kravet på mén godtgørelse i stedet for kravet på godtgørelse for svie og smerte.

7.17 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 4 – VARIGT MÉN

Efter erstatningsansvarslovens § 4 fastsættes godtgørelse for varigt mén til et kapitalbeløb, der beregnes under hensyn til skadens medicinske art og omfang og de forvoldte ulemper i skadelidtes personlige livsførelse. Ved en méngrad på under 5 pct. ydes ingen godtgørelse.

Hvis det sandsynliggøres, at en ansøger har lidt et varigt mén som følge af tilskadekomsten, vil nævnet forelægge sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgiver en udtalelse om ansøgers méngrad. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings udtalelse er alene vejledende for nævnet, men vil som altovervejende hovedregel blive lagt til grund af nævnet.

Nævnet vil som udgangspunkt afvente, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har udtalt sig om méngraden, men såfremt det kan anses for sikkert, at ansøger har pådraget sig et betydeligt varigt mén alene som følge af tilskadekomsten, kan nævnet tilkende en a conto erstatning.

En del af Erstatningsnævnets sager vedrører erstatning som følge af mindre voldsepisoder. Det er nævnets opfattelse, at ansøgere i sådanne sager i langt højere grad end tidligere bliver diagnosticeret med posttraumatisk stressyndrom (PTSD) med et varigt mén til følge. En konkret sag gav nævnet anledning til at behandle emnet både konkret og mere generelt, herunder at forelægge sagen for Retslægerådet. Se nærmere herom i nævnets årsberetning for 2014, pkt. 7.15. Erstatningsnævnet fandt på baggrund af udtalelsen fra Retslægerådet anledning til mere generelt at bemærke på nævnets hjemmeside, at det er nævnets opfattelse, at mindre voldsskader formentlig ikke vil kunne udløse PTSD. Det er således en forudsætning for diagnosen, at skadelidte har været udsat for en voldsepisode af grovere karakter. Et enkelt knytnæveslag, et skub eller lignende vil således efter nævnets opfattelse ikke i sig selv kunne udløse diagnosen PTSD.

7.18 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 5 - ERHVERVSEVNETAB

7.18.1 *Erstatning for erhvervsevnetab – varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde*

Efter erstatningsansvarslovens § 5 tilkommer der skadelidte erstatning for tab af erhvervsevne, hvis en persons skade har medført varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet tages der hensyn til skadelidtes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Skadelidtes erhvervsevnetab beregnes i procent (erhvervsevnetabsprocenten). Der ydes ikke erstatning, såfremt erhvervsevnetabet er mindre end 15 pct.

Hvis det sandsynliggøres, at en ansøger har lidt et erhvervsevnetab som følge af tilskadekomsten, vil nævnet forelægge sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgiver en udtalelse om ansøgers erhvervsevnetabsprocent. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings udtalelse er alene vejledende for nævnet, men vil som altovervejende hovedregel blive lagt til grund af nævnet.

Nævnet vil som udgangspunkt afvente, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har udtalt sig om erhvervsevnetabsprocenten, men såfremt det kan anses for sikkert, at ansøger har pådraget sig et alvorligt erhvervsevnetab alene som følge af tilskadekomsten, kan nævnet tilkende en a conto erstatning.

Hvis personskaden er omfattet af såvel arbejdsskadesikringsloven som offererstatningsloven, tilkender nævnet den difference, der måtte være imellem udmåling af erstatning for erhvervsevnetab efter henholdsvis erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven, såfremt erstatningen efter sidstnævnte lov er mindre end efter erstatningsansvarsloven.

7.19 ERSTATNINGSANSVARSLovens §§ 6-7 – FASTSÆTTELSE AF ERHVERVSEVNETABSERSTATNING

7.19.1 Fastsættelse af årsløn

Efter erstatningsansvarslovens § 6 fastsættes erstatning for tab af erhvervsevne blandt andet på grundlag af ansøgerens årsløn. Årslønnen fastsættes i medfør af samme lovs § 7, stk. 1, som ansøgerens samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for datoen for skadens indtræden. Årslønnen opgøres således ikke i kalenderåret, men fra datoen for tilskadekomsten og et år bagud.

Efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2, kan årslønnen dog fastsættes skønsmæssigt, når særlige indtægts- eller ansættelsesforhold eller andre særlige forhold har gjort sig gældende.

Som anført i årsberetningen for 2003, pkt. 7.9.1, har nævnet, hvis ansøgeren gennem længere tid kun har haft en vag tilknytning til arbejdsmarkedet, som udgangspunkt anvendt en standardårsløn på 165.000 kr. ved beregningen af erstatning for tab af erhvervsevne. Standardårslønnen kan ikke anvendes, hvis ansøger har en fast tilknytning til arbejdsmarkedet, heller ikke selv om ansøgers faktiske årsløn er lavere end standardårslønnen, jf. nærmere årsberetningen 2004, pkt. 7.9.1.

Nævnet besluttede i 2006 at forhøje standardårslønnen. Nævnet besluttede endvidere i 2007, at nævnet hvert år herefter skal fastlægge størrelsen af standardårslønnen. Der blev ikke besluttet en forhøjelse for 2007, og forhøjelsen fra 2006 var derfor fortsat gældende i 2007. Nævnet har således besluttet følgende forhøjelser af standardårslønnen siden 2006:

210.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2006 eller senere.

220.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2008 eller senere.

225.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2009 eller senere.

230.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2010 eller senere.

235.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2011 eller senere.

240.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2012 eller senere.

245.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2013 eller senere.

250.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2014 eller senere.

255.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2015 eller senere.

260.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2016 eller senere.

260.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2017 eller senere.

265.000 kr. for sager, hvor straffelovsovertrædelsen er sket den 01-01-2018 eller senere.

Fra nævnets praksis i 2017 kan nævnes følgende sag:

N.j.nr. 13-520-00419 Ansøger blev den 30-01-2012 overfaldet med kniv og pådrog sig skader. Erstatningsnævnet forelagde sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for en vurdering af erhvervsevnetab. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderede, at ansøger havde pådraget sig et midlertidigt erhvervsevne tab på 15 %.

Ansøgers advokat henviste til, at kravet om erstatning for erhvervsevnetab skulle opgøres på baggrund af en årsløn fastsat efter erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2, 2. pkt. jf. § 8, idet ansøger var optaget på HF på VUC på tidspunktet for hændelsen.

Nævnet lagde i stedet den af nævnet fastsatte standardårsløn til grund i medfør af § 7, stk. 2, 1. pkt., som skønsmæssig fastsat årsløn.

Nævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at ansøgeren alene havde haft en vag tilknytning til arbejdsmarkedet i en årrække forud for tilskadekomsten. Ansøgeren havde i perioden vekslet mellem at være indskrevet på en ungdomsuddannelse uden at afslutte denne, korterevarende ufaglærte jobs, senest som stilladsarbejder i 2008, perioder på kontanthjælp og afsonet flere fængselsstraffe, herunder senest en afsoning på 14 måneder.

Nævnet fandt endvidere, at ansøger først som 27 årig blev optaget på HF på VUC, og at det måtte anses for usikkert, om ansøger, hvis hændelsen ikke var sket, ville have færdiggjort denne uddannelse og opnået en stabil tilknytning til arbejdsmarkedet.

Nævnet bemærkede for så vidt angår henvisningen i erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2, 2. pkt., til normalårslønnen i lovens § 8, at det af forarbejderne til erstatningsansvarslovens § 7, stk. 2. pkt., fremgår, at bestemmelsens formål er at sørge for, "[a]t navnlig unge mennesker, der påføres et erhvervsevnetab, mens de er i den tidligere del af deres uddannelsesforløb, som udgangspunkt tilkendes den samme erstatning for tabt erhvervsevne, uanset hvilken generel ungdomsuddannelse, de er optaget på". Endvidere fremgår det, at "[d]er vil således fortsat ... skulle fastsættes en skønsmæssigt årsløn, når der konkret er anledning hertil", ligesom det fremgår, at [s]kadelidtes alder og øvrige uddannelsesmæssige forløb kan .. indgå i vurderingen af, om der skal anvendes en skønsmæssigt fastsat årsløn".

7.20 ERSTATNINGSANSVARSLovens §§ 12-14 – BEGRAVELSESUDGIFTER OG TAB AF FORSØRGER

Efter erstatningsansvarslovens § 12 skal den, som er erstatningsansvarlig for en andens død, betale erstatning for rimelige begravelsesudgifter og erstatning til den, som ved dødsfaldet har mistet en forsørger.

Nævnet anser op til 35.000 kr. for rimelige begravelsesudgifter. Særlige omstændigheder omkring dødsfaldet kan dog føre til, at der tilkendes et højere beløb.

"Rimelige begravelsesomkostninger" omfatter kun udgifterne til selve begravelsen, herunder annoncering, anlæg af gravsted og bespisning af følget. Nævnet betaler ikke erstatning for udgifter til gravstedsvedligeholdelse, sørgetøj og transport til følget.

Var afdøde hjemmehørende i udlandet, betaler nævnet udover "rimelige begravelsesomkostninger" dog også for afdødes – men ikke følgets – transport til udlandet.

Det er i almindelighed en betingelse for at få forsørgertabserstatning, at afdøde i enten faktisk eller retlig henseende var forsørger for ansøgeren på skadestidspunktet.

Det fremgår af erstatningsansvarslovens § 13, at forsørgertabserstatning til ægtefæller og samleverer udgør et i loven angivet minimumsbeløb, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Sådanne særlige omstændigheder kan f.eks. være, hvis ansøger har bopæl i et land med væsentligt lavere leveomkostninger end Danmark.

7.21 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 14 A – OVERGANGSBELØB

Ved dødsfald tilkommer der en efterladt ægtefælle eller samlever et overgangsbeløb.

Efterlader afdøde sig hverken ægtefælle eller samlever, kan overgangsbeløbet, når særlige omstændigheder taler derfor, i stedet tilkendes en anden efterladt person, som i mange år har haft fælles bolig og fælles husholdning med afdøde.

Beløbet vil således kunne udbetales til forældre til større hjemmeboende børn, der bidrog til husholdningen, eller f.eks. til en søster eller bror, som i mange år har haft fælles bolig og husholdning mv. med afdøde.

Overgangsbeløbet ydes som en standardiseret kompensation for de forskellige uforudsete og mere eller mindre dokumenterbare udgifter, der som regel vil være forbundet med en ægtefælles eller samlevers død, f.eks. flytteudgifter, udgifter til bistand i hjemmet, begravelsesudgifter mv. Udbetales der overgangsbeløb, kan den pågældende ikke tillige kræve erstatning for begravelsesudgifter, jf. sidste pkt. i bestemmelsen.

7.22 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 16 – RENTER

Efter erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, kan godtgørelse og erstatning kræves betalt 1 måned efter, at skadevolderen har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af erstatningens størrelse. Denne regel gælder også for erstatning efter offererstatningsloven, jf. denne lovs § 6 a. Skadevolderen kan ikke bedømme erstatningens størrelse, før erstatningskravet er fremsat over for den pågældende, og derfor vil der tidligst kunne påløbe renter fra 1 måned efter erstatningskravets fremsættelse over for skadevolderen. Fristen begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor skadevolderen kunne og burde have indhentet de oplysninger, der var nødvendige for at kunne vurdere erstatningskravet og dets størrelse. Hvis skadelidte ikke fremkommer med fornødne oplysninger om kravet eller dets størrelse, kan det således komme skadelidte til skade.

Efter § 16, stk. 1, 2. pkt., er det bestemt, at hvis det, forinden endelig opgørelse kan finde sted, er givet, at skadevolderen i alt fald skal betale en del af det krævede beløb, kan denne del forlanges udbetalt efter reglerne i § 16, stk. 1, 1. pkt. Et sådant udbetalt beløb samt beløb, der er udbetalt som midlertidig erhvervsevnetabserstatning, kan ikke senere kræves tilbagebetalt eller modregnet i andre erstatningsposter, jf. § 16, stk. 1, 3. pkt.

Efter erstatningsansvarslovens § 16, stk. 2, forrentes beløbet fra det tidspunkt, hvor det kan kræves betalt efter stk. 1, med en årlig rente, der svarer til procesrenten, dvs. referencesatsen med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. 1. januar og 1. juli det pågældende år. Renten svarer således til rentesatsen i henhold til renteloven. § 16, stk. 2, blev ændret ved lov nr. 434 af 10-06-2003 og gælder for rente (med referencesatsen med tillæg af 7 %) af krav, der kan kræves betalt den 01-07-2003 eller senere. For krav forud for den 01-07-2003 er rentesatsen diskontoen med tillæg af 5 %. For krav efter 01-03-2013 er tillægget til referencesatsen 8 % ⁶.

⁶ Jf. lov nr. 1244 af 18-12-2012.

7.23 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 18 – OVERFØRELSE MV. AF KRAV

Bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 18 fastslår, i hvilket omfang krav på erstatning og godtgørelse kan overføres til andre ved aftale eller arv, ligesom bestemmelsen fastlægger, hvordan kravene er stillet i formueforholdet mellem ægtefæller. Det følger blandt andet af bestemmelsen, at krav på erstatning og godtgørelse i tilfælde af skadelidtes død falder i arv til skadelidtes arvinger⁷.

Hvis skadelidte dør, inden et krav på f.eks. godtgørelse for varigt mén eller erstatning for erhvervsevnetab er anerkendt eller fastslået ved dom eller af Erstatningsnævnet, kan der dog efter omstændighederne ske nedsættelse af erstatningen eller godtgørelsen under henvisning til skadelidtes korte levetid.

Der sker normalt ikke nedsættelse af erstatningen ved dødsfald senere end ca. 3 år efter tilskadekomsten.

7.24 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 24 – ALMINDELIG LEMPELSESREGEL

Det følger af erstatningsansvarslovens § 24, stk. 1, at erstatningsansvar kan nedsættes eller bortfalde, når ansvaret vil virke urimeligt tyngende for den erstatningsansvarlige, eller når ganske særlige omstændigheder i øvrigt gør det rimeligt.

Af stk. 2 følger det, at der under tilsvarende betingelser som angivet i stk. 1 kan ses helt eller delvis bort fra skadelidtes medvirken til skaden. Ved krav om erstatning til den, der har mistet en forsørger, gælder det samme om afdødes medvirken.

7.25 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 26 – TORTGODTGØRELSE OG KRÆNKELSESGODTGØRELSE

7.25.1 Frihedsberøvelse

Efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, betale den forurettede godtgørelse for tort. Det vil normalt være en forudsætning, at frihedsberøvelsen kan henføres under straffelovens § 261. For nærmere om nævnets praksis, se f.eks. nævnets årsberetning for 2012, pkt. 7.21.1, og nævnets årsberetning for 2013, pkt. 7.22.1.

7.25.2 Forbrydelser mod kønssædeligheden mv.

Efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, skal det ved fastsættelsen af tortgodtgørelsen tillægges vægt, at krænkelsen er begået ved en forbrydelse, der har indebåret en overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 23 (forbrydelser i familiefor-

⁷ Erstatningsansvarslovens § 18, stk. 2, indeholdt tidligere en bestemmelse, hvorefter krav om godtgørelse for personskade først faldt i arv, når det var anerkendt eller gjort gældende ved sagsanlæg eller under en straffesag ved kravets fremsættelse i retten eller i et anklageskrift eller en stævning, der var indleveret til retten. Denne bestemmelse er imidlertid ophævet med virkning fra den 23-01-2003. Sådanne godtgørelseskrav falder således nu som udgangspunkt i arv fra samme tidspunkt som krav på erstatning for økonomisk skade i anledning af personskade, dvs. uanset om skadelidte har gjort kravet gældende inden sin død.

hold) eller 24 (seksualforbrydelser). Bestemmelsen blev indsat i erstatningsansvarsloven ved lov nr. 463 af 07-06-2001. Lovændringen tog blandt andet sigte på at fordoble det hidtidige godtgørelsesniveau i sædelighedssager begået den 01-07-2002 og senere, således at udgangspunktet ved udmåling af godtgørelse for tort ved fuldbyrdet voldtægt nu er 60-70.000 kr. og omkring det halve ved forsøg på voldtægt.

Som omtalt i nævnets årsberetning for 2016 blev det i forbindelse med ændringen af offererstatningsloven ved lov nr. 412 af 09-05-2011, hvorved blandt andet lovens § 10 og § 13 blev ændret, overvejet, om der burde ske ændringer af erstatningsansvarslovens regler med henblik på yderligere at forhøje de beløb, der i praksis udmåles for tortgodtgørelse. Lovforslaget, som blev vedtaget af Folketinget uden ændringer, indeholdt dog ikke bestemmelser eller henstillinger om ændring af niveauet for tortgodtgørelse.

Som ligeledes omtalt i nævnets årsberetning for 2016 indkaldte Justitsministeriet i 2016 en række relevante interessenter, herunder repræsentanter fra domstolene, advokatstanden, Erstatningsnævnet og offerorganisationer, til en møderække med henblik på at drøfte det generelle niveau for og erfaringerne med tort- og krænkelsesgodtgørelse efter erstatningsansvarsloves § 26.

Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, er nu ændret ved lov nr. 140 af 28-02-2018, hvorefter tortgodtgørelse i sager om seksuelle krænkelse forhøjes med ca. 1/3 i forhold til 2001-ændringen af erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, for at tage hensyn til den lønudvikling, der har fundet sted siden 2002.

Det fremgår af bemærkningerne⁸, at godtgørelsesniveauerne i sager om fuldbyrdet voldtægt skal forhøjes med yderligere ca. 1/3 for at afspejle disse overtrædelsers særligt alvorlige karakter, sådan at tortgodtgørelsen i en sag om fuldbyrdet voldtægt som udgangspunkt bør være ca. 100.000 kr. Endelig fremgår det, at domstolene ved udmåling af tortgodtgørelse i sager om seksualforbrydelser fremover bør tage hensyn til lønudviklingen. Loven trådte i kraft den 01-04-2018 og gælder for skader indtrådt efter lovens ikrafttræden.

Godtgørelsen i de enkelte sager fastsættes ud fra en vurdering af de konkrete omstændigheder i hvert enkelt tilfælde. Nævnet lægger i den forbindelse blandt andet vægt på karakteren af de seksuelle krænkelse, den anvendte tvang eller vold, varigheden af forbrydelsen, hvor forbrydelsen er sket, om der har medvirket en eller flere gerningsmænd, og – hvis der er tale om forsøg – hvor fremskredent forsøget har været. For nærmere om nævnets praksis se f.eks. nævnets årsberetning for 2015 pkt. 7.22.2, side 53-57.

Fra nævnets praksis i 2017 kan nævnes følgende sager:

N.j.nr. 16-520-09040 Ansøger var på vej hjem fra en bytur omkring kl. 04.00 om natten, hvor hun blev anråbt af 3 mænd, der råbte skældsord og trusler mod hende fra den modsatte side af vejen. Ansøger forsatte

⁸ Lovforslag nr. L 31 2017/2018.

mod sit hjem igennem en park, hvor hun blev indhentet og overfaldet af de 3 mænd.

Ansøger blev skubbet ind i buskadset, hvor en af mændene holdt ansøgeren, en anden lyste og den tredje åbnede hendes bukser, trak dem ned og befølte hende mellem benene. Ansøger fik vristet sig fri og flygtede fra stedet i løb. Ifølge ansøgeren havde gerningsmændene under hele forløbet udtalt flere trusler og skældsord mod hende, og at hun blev skåret i kinden med en skarp genstand. Politiet efterforskede sagen som forsøg på voldtægt men opgav efterforskningen, da gerningsmændene ikke kunne identificeres.

Nævnet tilkendte ansøger godtgørelse for tort på 35.000 kr. og lagde navnlig vægt på, at der ved hændelsen var flere gerningsmænd, samt at der var tale om en voldsom hændelse, som efterlod mærker på ansøger.

N.j.nr. 16-520-10105 To skadevoldere havde med deres mobiltelefoner optaget videosekvenser af seksuel karakter af ansøgeren og havde efterfølgende delt optagelserne via deres mobiltelefoner. Delingen af særligt en af videosekvenserne eskalerede herefter på internettet.

De to skadevoldere på henholdsvis 15 og 16 år modtog hver et bødeforelæg for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1, ved at have udbredt filmoptagelser af visuel pornografisk karakter, idet de hver i mindst i et tilfælde videresendte mobiltelefonoptagelser med seksuel aktivitet af personer under 18 år.

Ansøgeren havde som følge af udbredelsen af filmoptagelser søgt om tortgodtgørelse på i alt 60.000 kr. Erstatningsnævnet besluttede at tilkende ansøgeren 30.000 kr. i tortgodtgørelse. Nævnet lagde ved fastsættelsen af godtgørelsens størrelse vægt på de oplysninger, der fremgik af sagen om omfanget og arten af krænkelsen, herunder at ansøgeren blev nævnt med sit fulde navn i en af de delte filmoptagelser. Nævnet lagde endvidere vægt på, at skadevolderne i forbindelse med strafforfølgningen havde vedtaget bødeforelæg, hvoraf det fremgik, at de pågældende hver især i mindst et tilfælde havde videresendt mobiltelefonoptagelser med seksuel aktivitet af personer under 18 år.

Nævnet lagde tillige vægt på, at Højesteret i en afgørelse, gengivet i U2015.2561H, havde tilkendt en unge kvinde, hvis fotos fra hendes Facebookprofil var blevet billedmanipuleret og spredt på nettet via en pornohjemmeside ledsaget af stærkt nedsættende bemærkninger, en tortgodtgørelse på 40.000 kr.

Nævnet fandt i **j.nr. 16-520-10160** grundlag for at tilkende 20.000 kr. i godtgørelse for tort for et voldtægtsforsøg:

Ansøgeren blev på vej hjem imod sin bopæl skubbet ind i en indkørsel af to mænd. I indkørslen blev ansøger under fastholdelse berørt på sine

bryster og fik sine bukser knappet op. Det lykkedes herefter ansøger at flygte fra stedet.

Nævnet lagde til grund, at ansøger havde været udsat for forsøg på voldtægt. Ved fastsættelsen af godtgørelsens størrelse lagde nævnet samtidig vægt på omstændighederne ved overgrebet, herunder karakteren og den forholdsvis korte varighed heraf.

N.j.nr. 16-520-10258 Ansøger mødtes efter aftale med skadevolder i en sexbio. Forinden havde ansøger og skadevolder korresponderet om, hvad de skulle foretage sig af seksuelle aktiviteter. Under samværet i sexbioen indførte skadevolder henholdsvis sin arm og en dildo i ansøgers endetarm hvilket medførte, at ansøger fik læsion på sin endetarm. Ansøger blev nogle dage senere indlagt på sygehuset, hvor han var i potentiel livsfare.

Under straffesagen lagde retten til grund, at skadevolder og ansøger i fællesskab havde indført skadevolderens arm og dildo i ansøgerens endetarm, og at de seksuelle aktiviteter ikke lå ud over, hvad ansøger forud for mødet havde samtykket til. Retten fandt det endvidere ikke bevist, at det under mødet i sexbioen gik op for skadevolder, at ansøger var kommet til skade. Retten fandt skadevolder skyldig i overtrædelse af straffelovens § 249.

Efterfølgende søgte ansøger Erstatningsnævnet om godtgørelse for svie og smerte samt godtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26.

Nævnet besluttede at afslå ansøgers krav om godtgørelse efter erstatningsansvarsloven § 26. Nævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at de seksuelle aktiviteter havde været frivillige, og at følgevirkningerne heraf ikke i sig selv kunne begrunde tilkendelse af tortgodtgørelse. Nævnet fandt endvidere, at der ikke var grundlag for at tilkende krænkelsesgodtgørelse, allerede fordi ansøgeren ikke havde været udsat for et forsætligt angreb.

Nævnet besluttede endvidere at nedsætte ansøgerens godtgørelse for svie og smerte med 1/2 på grund af udvist egen skyld jf. tidligere omtale af sagen under pkt. 7.3.1.

N.j.nr. 16-520-10288: Under en bytur fulgte ansøger med den ukendte skadevolder fra en restauration til en port, hvor de kyssede hinanden. I porten begyndte skadevolder at åbne ansøgers bukser. Ansøger sagde, at hun ikke havde lyst, og forsøgte at skubbe skadevolder væk. Ansøger blev lagt ned på jorden og blev voldtaget uden, at der var sædadgang. Under voldtægten råbte ansøger ikke om hjælp, og skadevolder udtalte heller ikke trusler eller anvendte vold i forbindelse med sin fastholdelse af ansøger. Ansøger søgte om tortgodtgørelse på 70.000 kr. Nævnet tilkendte ansøger godtgørelse for tort på 60.000 kr. og lagde navnlig vægt på karakteren og varigheden af voldtægten, og lagde endvidere vægt på, at ansøger

og skadevolder forinden hændelsen havde været i tæt kontakt med hinanden.

7.25.3 Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3 – krænkellesgodtgørelse

Bestemmelsen om krænkellesgodtgørelse findes i erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3. Efter denne bestemmelse skal den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelles af en anden, i tilfælde, hvor der ikke er lidt tort, jf. § 26, stk. 1, dog betale den forurettede en godtgørelse, såfremt krænkellesen er begået ved en forbrydelse, der har indebåret et særligt groft angreb mod en andens person eller frihed. Krænkellesgodtgørelse ydes således i de grænsetilfælde, hvor forbrydelsen ikke direkte har været egnet til at krænke offerets selv- og æresfølelse, og hvor der derfor ikke ydes godtgørelse for tort, men hvor forbrydelsen desuagtet er af en sådan karakter, at den generelt set er egnet til at skabe meget betydelig angst og længerevarende psykiske belastninger for offeret.

Kravet om forholdets grovhed kræver lidt forenklet, at forholdet er sket ved et *forsætligt særligt groft angreb*, der har medført eller været egnet til at medføre *alvorlig utryghed og angst hos offeret*. Ved vold er det en forudsætning, at *der er anvendt våben*, eller at der har været tale om vold *gennem længere tid*. Kravet om forbrydelsens grovhed indebærer endvidere, at forholdet også ved strafudmålingen skal betragtes som værende af grovere karakter. Det er således tillige en forudsætning, at forbrydelsen skal kunne medføre fængsel i omtrent 1 år eller derover. Det vil normalt også være en forudsætning, at volden har medført alvorlige skader. Dette fortolkes i nævnets praksis som skader, der har medført egentlige varige mén, der kan fastsættes til en méngrad på mindst 5 pct., eller en sygeperiode på 3 måneder eller derover.

N.j.nr. 17-520-12381 (A) og 17-520-12382(B) Ansøger i begge sager var politimænd (A og B), der kom til skade i forbindelse med den samme politiaktion på Christiania.

Ved hændelsen havde A og B pågrebet skadevolder, som de førte væk fra Christiania, mens de under gåturen fastholdte skadevolder én i hver arm. Skadevolder brød fri af grebet og trak en gemt pistol. Han skød derefter på tæt hold først A i låret og dernæst i hovedet, hvorefter skadevolder også på tæt hold skød B yderst i låret/ballen for derefter at flygte.

A fik svære skader i hovedet og var i livsfare flere dage efter hændelsen. Herefter gennemgik A et længere genoptræningsforløb, der ikke var afsluttet på tidspunktet for nævnets afgørelse. B fik skader på benet og fik tillige psykiske mén, men var ikke i livsfare efter hændelsen.

Skadevolderen afgik senere samme aften ved døden, da han blev skudt under konfrontationen med politiet. Politiet indstillede efterforskningen og vurderede, at der ved skuddene mod både A og B var tale om drabsforsøg i medfør af straffelovens § 237.

Erstatningsnævnet tilkendte A 30.000 kr. i krænkellesgodtgørelse med henvisning til, at der var tale om en særlig grov og farlig straffelovsover-

trædelse, hvorved A havde lidt betydelige skader. Nævnet lagde særligt vægt på, at A havde været i livsfare efter hændelsen.

Erstatningsnævnet tilkendte ansøger B 20.000 kr. i krænkelsesgodtgørelse med henvisning til, at der var tale om en grov og farlig straffelovsovertrædelse, hvorved B havde lidt fysiske og psykiske skader. Nævnet lagde særligt vægt på, at B havde været i potentiel livsfare under hændelsen.

Erstatningsnævnet henviste ved begge afgørelser til U.2016.3292H, hvor Højesteret ved fastsættelse af krænkelsesgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3, under hensyn til, at der på daværende tidspunkt var forløbet knap 20 år siden indførelsen af denne godtgørelse, fandt, at godtgørelsen i særlige tilfælde under hensyn til grovheden og farligheden af skadevolders handlinger samt de betydelige skader og følger, der er overgået den forurettede, kan fastsættes op til 30.000 kr.

Bestemmelsen er nærmere omtalt i nævnets årsberetning for 2007, pkt. 7.17.

7.26 ERSTATNINGSANSVARSLovens § 26 A – GODTGØRELSE TIL EFTERLADTE

Bestemmelsen, der er gældende for skader sket den 23-01-2003 og senere, er nærmere omtalt i årsberetningen for 2003, pkt. 7.13, og årsberetningen for 2004, pkt. 7.14.

Godtgørelse til efterladte i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 a kommer kun på tale ved dødsfald, der er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed. Bestemmelsen vil derfor typisk finde anvendelse i tilfælde, hvor dødsfaldet er forvoldt ved overtrædelse af straffelovens § 237 (manddrab), § 246 (grov vold med døden til følge) eller eventuelt § 252 (forsætlig fareforvoldelse).

Er dødsfaldet forvoldt ved overtrædelse af straffelovens § 237, er udgangspunktet, at der skal betales godtgørelse. Er døden derimod forvoldt ved overtrædelse af straffelovens § 246 eller § 252, afhænger det af en konkret vurdering af karakteren af tiltaltes handling og den lidelse eller krænkelse, som derved er påført de efterlevende, om der skal betales godtgørelse. Der kan i den forbindelse lægges vægt på, om dødsfaldet er forvoldt på en særlig brutal eller krænkende måde, om afdøde har været udsat for omfattende vold eller seksuelle krænkelse inden døden, eller om døden er forvoldt på en særlig pinefuld måde. Det kan også indgå i vurderingen, hvor "tæt" de efterladte har været på begivenhederne. Har et barn f.eks. været til stede i forbindelse med drabet på en af sine forældre, kan dette i sig selv tale for tilkendelse af godtgørelse eller en forhøjelse af denne.

Udgangspunktet for godtgørelsens størrelse ved forsætligt drab er 100.000 kr. Det er dog ikke udelukket i helt ekstraordinære tilfælde at tilkende en højere godtgørelse. Ved dødsfald som følge af grov uagtsomhed kan godtgørelsen fastsættes til et mindre beløb, idet det dog i lovens forarbejder forudsættes, at der ikke tilkendes helt bagatelagtige beløb.

Godtgørelsen kan udbetales til personer, der stod afdøde særlig nær. Det vil som udgangspunkt sige afdødes efterladte ægtefælle eller samlever, mindreårige børn, og, hvis afdøde var mindreårig, afdødes forældre. Der kan også tilkendes godtgørelse til et ufødt barn.

Ved mindreårige børn vil det som udgangspunkt være uden betydning, om barnet rent faktisk boede sammen med afdøde, og om barnet selv er i stand til at forstå de særlige omstændigheder omkring dødsfaldet, der begrunder godtgørelsen. Er der tale om mindreårige børn, som havde nået en vis alder, da dødsfaldet indtrådte, kræves dog efter praksis en vis kontakt mellem afdøde og den efterladte. Hjemmeboende voksne børn vil som udgangspunkt også være omfattet af bestemmelsen.

Efter omstændighederne er også andre end ægtefælle, samlever, børn eller forældre omfattet af bestemmelsen i § 26 a. Dette forudsætter dog, at der har været et sådant særligt forhold mellem den pågældende og afdøde, at der må antages at være tale om en tilsvarende særlig følelsesmæssig belastning som følge af dødsfaldet. Det kan f.eks. være en søskende, der som voksen i mange år har haft fælles bolig og husholdning med afdøde.

Fra nævnets praksis i 2017 kan nævnes følgende sager:

N. j.nr. 15-520-08449, 15-520-08450, 15-520-08451 og 15-520-08452 En mand, der var mødt i retten som advokat under en samværs-sag, blev under retsmødet skudt med døden til følge af barnets morfar. Sagen var genstand for stor mediedækning.

Afdødes hustru og tre børn søgte om efterladtegodtgørelse med 130.000 kr. til hver efterladte. Kravet blev under straffesagens behandling i byretten anmodet udskudt til civilt søgsmål, men byretten tog eksplicit stilling til kravet og dømte skadevolder at betale 130.000 kr. som retskrav til hver af de efterladte. Retten lagde vægt på de omstændigheder, som drabet skete under, og at drabet skete under udførelsen af advokatens arbejde.

Erstatningsnævnet tog efter forretningsordenens § 10 sagen under behandling, selvom byrettens dom var anket. Nævnet tilkendte 100.000 kr. á conto i efterladtegodtgørelse til hver efterladte.

I Landsretten anerkendte skadevolder pligten og størrelsen af kravet. Kravet blev herefter stadfæstet, dog med en ændret rentedato. I Højesteret påstod skadevolder stadfæstelse af landsrettens dom. Kravet på 130.000 kr. blev igen stadfæstet, denne gang med en ny ændret rentedato efter erstatningsansvarslovens § 16.

Nævnet tilkendte yderligere 30.000 kr. i efterladtegodtgørelse til hver efterladte.

De efterladte blev også tilkendt overgangsbeløb og forsørgertabserstatning.

N.j.nr. 16-520-10403 og 16-520-10295 To sønner på henholdsvis 13 og 19 år søgte om erstatning herunder efterladtegodtgørelse som følge af deres mors død 12 år tidligere. Afdødes to brødre og mor søgte også om erstatning og godtgørelse.

Moderen blev med adskillige knivstik og ved strangulering dræbt af de to sønners biologiske far, som også var moderens stedfar. Drabet fandt sted om natten i familiens fælles hjem, hvor moderens to brødre og mor også boede. Den dengang 1-årige søn befandt sig i rummet, hvor drabet skete, og var efterfølgende alene med afdøde i flere timer, indtil liget blev fundet om morgenen. Den dengang 7-årige søn var med til at finde sin afdøde mor. Da afdøde blev fundet, sad kniven stadig i hendes brystkasse, mens en afskåret ledning var viklet omkring hendes hals.

Udgangspunktet for efterladtegodtgørelsens størrelse ved forsætligt drab er 100.000 kr. Nærmere herom fremgår af nævnets årsberetning for 2016, side 46.

Nævnet tilkendte sønnerne hver en godtgørelse på 120.000 kr.

For så vidt angår den yngste søn lagde nævnet vægt på omstændighederne ved drabet, herunder at ansøger var til stede under drabet og efterfølgende var i rummet sammen med afdøde, indtil hændelsen blev opdaget, hvilket var ca. 3 timer efter drabet fandt sted.

For så vidt angår den ældste søn lagde nævnet vægt på ansøgers alder og på omstændighederne ved drabet, herunder at ansøger var en af de første, som fandt afdøde.

Afdødes to brødre og mor fik afslag på deres ansøgninger om erstatning og godtgørelse.

N.j.nr. 17-520-12425 Ansøger søgte om blandt andet godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26 a og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i anledning af, at ansøgers eksmand havde dræbt deres fælles 8-årige datter.

Nævnet besluttede at tilkende ansøgeren 130.000 kr. i efterladtegodtgørelse. Nævnet lagde vægt på oplysningerne om de omstændigheder, hvorunder ansøgerens datter var blevet dræbt, og at der tilsyneladende lå et hævnmotiv bag drabet.

Sagen er også nævnt under pkt. 7.2.3 om offererstatningslovens § 1.

7.27 FORÆLDELSE/PRÆKLUSION

Efter fristreglen i offererstatningslovens § 13 kan nævnet ikke behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde, herunder i sager om seksuelle overgreb mod børn og unge mennesker. Der henvises herved nærmere til pkt. 7.8 om offererstatningslovens § 13 og 2-årsfristen samt nævnets årsberetning for 2009, pkt. 20.1.

Som nævnt ovenfor under pkt. 7.8 har Højesteret i U.2018.491H fastslået, at erstatningskrav i anledning af strafbart forhold, der rettes mod staten efter offererstatningsloven, ikke er omfattet af forældelsesreglerne i forældelsesloven men derimod er reguleret af offererstatningslovens § 13.

De almindelige formueretlige forældelsesregler og herunder 1-årsfristen i forældelseslovens § 21 finder derfor ikke anvendelse i forhold til erstatningskrav efter offererstatningsloven.

BILAG 1 – OVERSIGT OVER FOREKOMSTEN AF DE ENKELTE STRAFFELOVS-OVERTRÆDELSER I 2017-2015

	2017	2016	2015
Strfl. §§ 119-121	144	129	146
Strfl. §§ 123	11	4	4
Strfl. §§ 210	6	7	8
Strfl. §§ 216-217	146	131	169
Strfl. §§ 218-221	5	1	1
Strfl. §§ 222-223 a	48	54	37
Strfl. §§ 224	7	8	8
Strfl. §§ 232	276	114	144
Strfl. §§ 237	69	32	48
Strfl. §§ 237 jf. § 21	16	52	55
Strfl. §§ 241	6	5	2
Strfl. §§ 244	848	796	876
Strfl. §§ 245	422	363	421
Strfl. §§ 246	4	1	5
Strfl. §§ 249	2	5	7
Strfl. §§ 252	13	12	14
Strfl. §§ 260-261	18	24	15
Strfl. §§ 262a	3	0	0
Strfl. §§ 266	42	35	25
Strfl. §§ 276, § 291, § 293	24	16	14
Strfl. §§ 279	8	9	0
Strfl. §§ 281	10	10	13
Strfl. §§ 288	141	121	152
Strfl. I øvrigt	0	0	0
Andet	2	0	2
	2271⁹	1929	2166

⁹ Der er i 2017 indkommet 2.319 nye erstatningssager. Det er på 2.271 af disse sager registreret, hvilken straffelovs-overtrædelse sagen vedrører. At der ikke er registreret en straffelovsovertrædelse på alle 2.319 nye sager skyldes blandt andet, at det i nogle tilfælde ikke er muligt på modtagelsestidspunktet at afgøre, hvilken straffelovsovertrædelse erstatningssagen vedrører. Det gælder navnlig ansøgninger, der ved en fejl er sendt direkte til Erstatningsnævnet i stedet for – i overensstemmelse med nævnets forretningsorden – at være sendt via politiet, og hvor nævnet derfor ikke på ansøgningstidspunktet har modtaget de relevante akter fra straffesagen.

**BILAG 2 – OVERSIGT OVER TILKENDTE ERSTATNINGER MV. I 2017-2015
FORDELT PÅ ERSTATNINGSPOSTER**

	2017	2016	2015
Svie og smerte	5.527.047	8.078.038	9.479.629
Helbredelsesudgifter	245.184	215.909	320.202
Tandbehandling	380.588	445.605	423.146
Personlige ejendele	320.598	440.656	357.693
Mistede kontanter	8.300	12.660	16.880
Tingsskade	25.128	19.803	47.718
Forlængelse af uddannelse/ tab af skole år	180.000	460.000	535.000
Transportudgifter	52.338	66.086	81.122
Tabt arbejdsfortjeneste	10.518.275	14.355.778	14.232.265
Begravelsesudgifter	442.335	376.026	233.060
Overgangsbetøb	566.167	779.800	724.000
Tort	8.660.000	10.611.825	10.559.500
Krænkelsergodtgørelse	500.000	395.000	510.000
Godtgørelse til efterladte	1.860.000	2.895.000	2.210.000
Lægeerklæring, betalt af ansøger/advokat	58.675	70.320	92.212
Varigt mén	14.759.454	15.827.516	20.552.991
Erhvervsevnetabserstatning	34.206.511	51.944.631	51.450.335
Varige helbredelsesudgifter	409.430	0	71.500
Tab af forsørger, ægtefælle	6.652.644	4.376.434	5.484.592
Tab af forsørger, børn	3.525.980	2.978.999	2.577.567
Advokatudgifter	1.860.833	2.238.356	2.524.752
Andet	848.537	328.855	55.355
I alt	91.608.025	116.917.304	122.539.518

Administrative udgifter i 2017-2015:

	2017	2016	2015
Gebyr til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring	536.500	776.882	910.500
Tandlægekonsulenter	10.615	7.847	22.375
Lægekonsulenter	750	11.250	27.820
Erklæringer betalt af nævnet	1.453.945	1.639.882	1.779.844
Andet	0	34.661	67.102
I alt	2.001.811	2.470.522	2.807.641

Udbetalt i alt i 2017-2015:

	2017	2016	2015
Tilkendte erstatninger og godtgørelser	91.608.025	116.917.304	122.539.518
Administrative udgifter	2.001.811	2.470.522	2.807.641
I alt	93.609.836	119.387.826	125.347.159

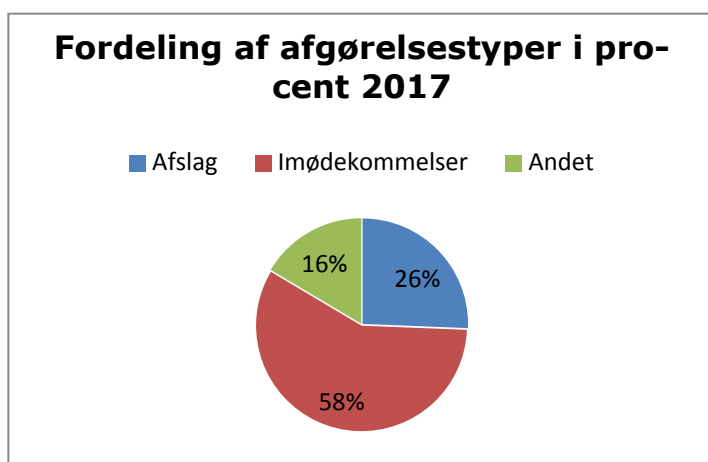
BILAG 3 – OPLYSNINGER OM TILKENDELSER OG AFSLAG I 2017

Erstatningsnævnet har i 2017 truffet 2.727 afgørelser, jf. pkt. 4. Som ligeledes omtalt under pkt. 4 er opgørelsen over antallet af afgørelser baseret på antallet af udgående breve, der statistisk er registreret som en afgørelse. De enkelte registrerede afgørelser indeholder imidlertid ofte afgørelser vedrørende flere forskellige krav, herunder krav der kan være fremsat på forskellige tidspunkter. En afgørelse kan således f.eks. bestå af tilkendelse af erstatning for udgifter til transport hjem fra sygehuset på skadedagen, anmodning om dokumentation for sygeperiode til brug for vurdering af et fremsat krav om godtgørelse for svie og smerte, anmodning om dokumentation for et fremsat krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og et (foreløbigt) afslag på erstatning for ødelagt tøj (henvisning til forsikring). Hvis der i afgørelsen tilkendes erstatning, vil sagen statistisk blive registreret som en afgørelse om imødekommelse, også selv om nævnet samtidig afslår et eller flere delkrav.

I ca. 37 pct. af afgørelserne har nævnet (helt eller delvist) imødekommet ansøgers erstatningskrav ved den første afgørelse. Nævnet har herudover i ca. 21 pct. af sagerne – typisk efter at have modtaget yderligere dokumentation for ansøgers krav – tilkendt ansøger (yderligere) erstatning. De sager, hvor nævnet har imødekommet ansøgningen eller genoptaget en tidligere afgørelse og tilkendt (yderligere) erstatning, udgør således tilsammen 1.579, svarende til ca. 58 pct. af de trufne afgørelser. Nævnet har herudover i 699, svarende til ca. 26 pct. af nævnets afgørelser meddelt afslag på erstatning.

De øvrige 449, svarende til ca. 16 pct. af de trufne afgørelser, hvor nævnet hverken har imødekommet eller afslået det fremsatte erstatningskrav, drejer sig blandt andet om tilfælde, hvor nævnet ikke har kunnet tage stilling til kravet på det foreliggende grundlag, og hvor nævnet derfor har afsluttet sagen med tilsagn om genoptagelse ved indsendelse af dokumentation eller lignende for kravet. Endvidere drejer det sig om sager, hvor nævnet har besluttet at henlægge en erstatningssag, f.eks. fordi ansøger har oplyst, at han eller hun ikke ønsker videre foretaget i sagen, eller fordi nævnet blot har meddelt aktindsigt i sagen efter anmodning fra ansøgeren.

Afgørelsestyperne fordeler sig således procentvis som i 2016 og kan illustreres ved nedenstående figur:

BILAG 4 – OPLYSNINGER OM AFSLAGSGRUNDE I 2017

Blandt de afgørelser, hvorved nævnet har meddelt afslag på erstatning, fordeler begrundelserne for afslagene sig som illustreret ved nedenstående figur:

